Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 68 (2070) ♦ Четвер, 15 квітня 1999 року ♦ Ціна договірна

Увага!

У зв'язку з непередбачуваними обставинами, сьогодні, 15 квітня, «гаряча» лінія з Головою Верховної Ради України Олександром Миколайовичем Ткаченком, не відбудеться. Про новий час телефонної розмови з Головою Верховної Ради ми повідомимо додатково.

Пенсіонери голодують, а їхні пенсії... працюють

Парламентські слухання

Ранкове і денне асідання 14 квітня

У середу Верховна Рада провела парламентські слухання про невідкладні заходи з виконання законодавства стосовно соціального захисту пенсіонерів, ветеранів та інвалідів і шляхи його удосконалення. З доповіддю виступив міністр праці та соціальної політики Іван Сахань.

Він зазначив, що важливість обговорюваного питання визначається вже тим, що нині в Україні налічується майже 15 млн. пенсіонерів різних категорій — близько 30 відсотків населення держави. Причому кількість їх з кожним роком зростає. Разом з тим бюджетні асигнування на соціальний захист цієї категорії громадян постійно зменшуються.

(Закінчення на 2-й стор.).

У боргах і без роботи

До кінця 1999 року кількість безробітних в Україні сягне 3 млн. чоловік. На обліку в службі зайнятості перебувало близько 2 млн. осіб. Ситуація ускладнюється у зв'язку із скороченням кількості робочих місць.

Сьогодні 100 працездатних громадян утримують в середньому 71 непрацездатного, а в деяких районах — до 90.

(Закінчення на 2-й стор.).

15 квітня

✔ 1912 р. У Північній Атлантиці зіткнулося з айсбергом і затонуло найбільше пасажирське судно початку XX ст. «Титанік».

✔ 1921 р. На Полтавщині народився двічі Герой Радянського Союзу льотчик-космонавт Г. Береговий.

✔ 1929 р. В СРСР уведено пенсійне забезпечення за старістю.

РОЗГЕРМЕТИЗАЦІЯ БЮДЖЕТУ

Нацбанк будує захисні редути. Чи врятує це від емісії?

Що сьогодні можна сказати нового про державний бюджет? Здається, за останні роки було вичерпано всі можливі слова й знайдено безліч нових, що характеризують бюджетний процес. Наприклад, словосполучення «прихований дефіцит бюджету» сьогодні сприймається як офіційний термін. Можна навіть згадати, як за часів міністра фінансів Г. П'ятаченка газета змушена була спростовувати «вимисли» автора про те, що так званий «бездефіцитний бюджет» не буде виконано — про це йшлося в моїй статті «Бюджет як оптимістична трагедія». Згодом, коли бюджет так і не виконали, а про його справжній дефіцит можна було лише здогадуватися, від Мінфіну так і не надійшло «спростування спростування».

(Закінчення на 7 стор.).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

У номер

Президенти обговорять транспортні зв'язки

У Клайпеді (Литва) заплановано зустріч трьох президентів: України, Польщі та Литви. Основний порядок денний — обговорення питань розвитку транспортних зв'язків. Крім того, глави трьох держав мають відкрити регіональну конференцію з проблем співробітництва в розвитку транспортної інфраструктури.

Говорять про просте, але зусиль потребують серйозних

Протягом найближчих двох місяців в Україну має надійти перший транш кредитів Європейського союзу для покриття дефіциту платіжного балансу. Про це заявив під час зустрічі Президента України Леоніда Кучми з «трійкою» міністрів закордонних справ ЄС виконуючий обов'язки члена Європейської комісії Ганс ван ден Брук. За його словами, обсяг траншу становить 150 млн. екю. Цей крок засвідчує: політична зацікавленість ЄС у співпраці з Україною набуває конкретних обрисів.

(Закінчення на 4-й стор.).

Скиньмося на міст!

Невідкладною і народною будовою оголосила у Дніпропетровську міська влада спорудження нового, Південного, мосту через Дніпро. А що робити, коли грошей катма, а з трьох діючих мостів два в аварійному стані? Якщо ж їх закривати, то третій не витримає навантаження. От і відкрили позабюджетний рахунок, щоб на добровільних засадах у складчину якомога швидше завершити четвертий міст-довгобуд.

Один день мами Ані

8

«Верховина» лікує навіть анемію

9

Хроніка останніх днів агресії

❍ НАТО продовжує бомбардувати Белград, Нови-Сад, Смедерево, Приштину та інші міста Югославії.

❍ Верховний головнокомандувач сил НАТО у Європі Веслі Кларк повідомив, що протягом трьох тижнів авіація альянсу вилітала 5924 рази. Під час 1687 вильотів скидалися бомби. Коментуючи бомбардування пасажирського потягу, він заявив: «Пілот не бачив ціль, а тому загибель людей сталася випадково». Проте визнав, що винищувач випустив по поїзду дві ракети.

❍ Країни НАТО використовують під час бомбардувань боєприпаси з «урановою начинкою». Про це йдеться у заяві Міжнародного бюро із захисту миру з посиланням на пацифістські організації.

❍ Операція НАТО проти Югославії «виходить на новий рівень», — заявив президент США Білл Клінтон. Це означає використання «більшої кількості літаків».

❍ Великобританія направляє 1.800 військовиків для посилення свого контингенту в Македонії та Греції.

❍ Президент Білорусії Олександр Лукашенко побував учора з візитом у Белграді.

На фото АП: ця дівчинка — етнічна албанка з Косово. Нині вона опинилася в Македонії. І то лише перша країна-притулок на її шляху. 5992 косовські біженці уже переправлено з Македонії до Туреччини, Нідерландів, ФРН та Ізраїлю.

P.S.

❍ Медики Алуштинської міської лікарні оголосили безстроковий страйк, протестуючи проти невиплати заробітної плати.

❍ Кабмін виділив Херсонській облдержадміністрації 2,3 млн. грн. для ліквідації наслідків підтоплень.

❍ У Києві розпочала роботу Міжнародна туристична виставка.

Головою Севастопольської міської держадміністрації призначено Леоніда Жунька

У номер

✔ Крим

13 квітня

Сімферополь відзначив 55-ту річницю з дня визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

Авангард 19-го танкового корпусу 51-ї армії IV Українського фронту першим увірвався до міста. До 16-ї години Сімферополь був повністю вільний від ворога.

У визволенні міста брало участь більше 20 армійських з'єднань і окремих частин. 11 з'єднанням і частинам Червоної Армії за цю операцію було присвоєно почесне звання Сімферопольських.

Керівники автономії поклали на честь свята квіти до пам'ятника Невідомому солдатові у сімферопольському парку імені Гагаріна.

✔ Миколаїв

... І взяв голова лопату

Голова Веселинівської районної ради Олександр Дейнега до свого 50-річного ювілею зробив собі і людям доволі оригінальний дарунок — власноруч посадив 500 саджанців каштана, горіха, акації, сосни, барбарису та інших дерев і кущів. Саме він став одним з ініціаторів проведення на Миколаївщині акції «Ліс-2000», що знайшла активну підтримку органів місцевого самоврядування усіх рівнів, широкої громадськості. Ініціативу Веселинівської та Первомайської районних рад щодо озеленення своїх територій, закладання нових садів, парків, скверів, захисних лісосмуг на полях, у яругах, по берегах водоймищ підтримала облрада. Об'єднання «Миколаївліс» надає ентузіастам чималу кількість саджанців безплатно.

✔ Київ

Стріляють рано-вранці

У вівторок здійснено замах на главу Жовтневої районної держадміністрації Києва Миколу Підмогильного.

Як повідомили агентство «Інтерфакс-Україна» у центрі громадських зв'язків головного управління МВС у Києві, М. Підмогильний, виходячи зі своєї квартири о 8.10, був поранений невідомим з вогнепальної зброї.

Главу райадміністрації було доставлено до лікарні, де йому зробили операцію. Зараз стан М. Підмогильного задовільний, його життю вже ніщо не загрожує.

Правоохоронні органи вивчають різні версії пригоди. Не виключено, що замах пов'язаний зі службовою діяльністю потерпілого.

✔ Кіровоград

Талантам пощастить

Працівники відділу у справах сім'ї та молоді Новоукраїнської райдержадміністрації Кіровоградської області створили своєрідний банк даних про обдарованих дітей району. Відтепер усі юні таланти перебуватимуть під пильним наглядом, і в разі потреби їм надаватиметься посильна допомога.

✔ Фотофакт

Главою НАУРЄІ Романом Шпеком і послом Японії в Україні Юдзі Курокавою підписано угоду щодо надання Японією фінансового гранта на придбання музичних інструментів для Національної філармонії України.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Пенсіонери голодують, а їхні пенсії... працюють

Ранкове і денне засідання 14 квітня

Парламентські слухання

(Початок на 1-й стор.).

Звідси —багатомісячні затримки виплати навіть тих мізерних пенсій, які нині встановлено. Заборгованість перевищує 2,2 млрд. гривень. Держбюджет винен Пенсійному фонду дедалі більші суми, повідомив міністр. Водночас кошти Пенсійного фонду використовуються не за цільовим призначенням. Сума, яку «крутять», — 2,6 млрд. гривень.

Сталого характеру у державі набуває тенденція до значного звуження соціальних гарантій для малоімущих. Певною мірою усе це пояснюється тим, що прийняті Верховною Радою зміни до законів «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» та «Про пенсійне забезпечення», спрямовані на бодай часткове розв'язання наболілих проблем пенсіонерів, не знайшли необхідного розуміння і підтримки з боку уряду й Президента. Відтак найбільш знедоленим залишається діяти за горезвісним принципом: врятування потопаючих — справа рук самих потопаючих...

Міністр навів ряд прикладів корисних ініціатив на місцях, спрямованих на полегшення соціального тягаря для ветеранів. Зокрема, у регіонах діє 24 об'єднання ветеранів та інвалідів. Однак без докорінної зміни ставлення до ветеранів з боку держави добитися істотного поліпшення умов їх життя неможливо. Та держава явно не поспішає.

Із співдоповіддю виступив голова Комітету Верховної Ради у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів Віталій Луценко. Він піддав гострій критиці політику уряду й особисто Президента щодо ветеранів та інвалідів. Це знаходить вияв, зокрема, у систематичному наступі на соціальні гарантії, до речі, визначені чинним законодавством України. З року в рік зменшується розмір бюджетних асигнувань на соціальний захист ветеранів. Так, минулого року вони становили лише близько 12 відсотків від суми, передбаченої чинним законодавством.

Віталій Луценко озвучив низку, на його думку, реальних заходів, які сприяли б вирішенню проблем матеріального забезпечення ветеранів. В них вказано, де взяти гроші для передбачених законом соціальних виплат.

На слуханнях виступили: голова Ради організації ветеранів України І. Герасимов, заступник голови Донецької обласної адміністрації В. Лобас, заступник голови Комітету Верховної Ради з питань соціальної політики та праці Ю. Донченко, голова Кримської республіканської ради ветеранів П. Максимов, заступник голови Комітету ВР з питань національної безпеки і оборони М. Мичко, голова Донецької обласної ради товариства сліпих Л. Горобець, голова Комітету ВР з питань аграрної політики та земельних відносин О. Мороз.

Член Української організації інвалідів війни і Збройних сил І. Черниш, заступник міністра охорони здоров'я О. Бобильова, народні депутати П. Цибенко, В. Давидов, В. Сушкевич та ряд інших учасників парламентських слухань порушили ряд гострих проблем, які слід розв'язати, щоб соціальний захист ветеранів та інвалідів став реальністю, внесли конкретні пропозиції.

Для заключних виступів слово було надано І. Саханю та В. Луценку, які відповіли на численні письмові запитання до них.

Потому прийнято рекомендації, адресовані Верховній Раді, Кабміну в цілому та окремим міністерствам, а також Пенсійному фондові, Генеральній прокуратурі, Держкомспорту і деяким іншим державним організаціям. Учасники слухань висловили побажання, щоб ці рекомендації знайшли реальне втілення в ім'я торжества соціальної справедливості та людяності.

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У боргах і без роботи

Проблема

(Початок на 1-й стор.).

До речі, днями армію безробітних поповнять робітники Марганецького гірничо-збагачувального комбінату, яких він розпустить на «весняні канікули». На підприємстві накопичилося близько 100 тис. тонн продукції.

Зростає і заборгованість у зарплаті. Як повідомив міністр, станом на 1 квітня ц. р. загальна сума боргу з виплати зарплат, пенсій, стипендій, допомоги сягнула 11 млрд. грн. Темпи зростання заборгованості на підприємствах недержавної форми власності в 5 разів перевищували показники в державному секторі економіки.

Тим часом молодіжний парламент Дніпропетровщини всерйоз зайнявся слуханням питання про безробіття. Адже в багатьох промислових містах із працевлаштуванням випускників шкіл, технікумів, вузів ситуація катастрофічна.

У свою чергу, Федерація профспілок України має намір провести 1 травня загальноукраїнську акцію протесту профспілок проти економічної та соціальної політики уряду.

Усе мовчить... Бо благоденствує

Схоже, такому перебігу зустрічі подивувався навіть сам Президент. «Невже більше немає запитань?» — звернувся він до вщерть заповненої зали. І хоча у відповідь пролунало багатоголосе «Є! Є! Є!», та спритний ведучий через гучний мікрофон, що перекривав усі інші голоси, вже дякував Леонідові Кучмі за зустріч зі студентами й викладачами вузів міста...

А дивуватися справді було чому. У величезної аудиторії, судячи з переданих Президентові записок, було всього лише кілька запитань на кшталт: «Які естрадні виконавці найбільше вам подобаються?», «Ви продовжуєте уболівати за «Дніпро» чи переключилися на «Динамо»?, «Яким стравам віддаєте перевагу?»... Траплялися, правда, й серйозніші, такі, що хвилюють тисячі одеситів: скажімо, про участь «центру» в реставрації оперного театру, в спорудженні насосно-каналізаційної станції у північній частині міста. Однак, тут-таки з'ясувалося, на них було легко дати відповіді: напередодні приїзду Президента до Одеси з Києва на ці об'єкти переказали чергові порції коштів. Що й дало підстави Леонідові Кучмі зробити висновок: я вам, одеситам, корисний, не забудьте про це 31 жовтня, під час виборів Президента України на черговий термін.

Утім, усі, хто передавав із зали записки Президентові (а їх було, за візуальними спостереженнями, багато десятків), інші учасники зустрічі могли бачити, що стікалися оті записки до другого, зайнятого місцевими чиновниками ряду, де їх, певно, добряче сортували, —і на сцену дівчина виносила лиш «зручні», «безпрограшні». Що ж, ілюзорної мети, схоже, було досягнуто: Одеса — благоденствує! А що з обуренням говорили з приводу розіграного перед ними спектаклю студенти й викладачі вже після зустрічі, довгенько ще скупчуючись у сквері перед палацом культури політехнічного університету, — того високі гості з столиці, як і місцеві чиновники, вже не чули. А люди називали десятки проблем, про які, з'ясувалося, писали Президентові, чекаючи від нього відповідей, роз'яснень, та всі оті гострі запитання застрягли в чиновницькому «ситі». Аби, певно, не зіпсувати високому гостю настрій.

Тим паче, що хоча візит Президента до Одеси і було названо робочим, та за суттю своєю він усе-таки мав передусім гостьовий і агітаційно-пропагандистський характер. Леонід Кучма взяв участь в урочистостях, присвячених 55-річчю від дня визволення Одеси від фашистських загарбників.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

До речі, на зустрічі з одеськими студентами і викладачами Л. Кучма говорив про високі шанси не лише власної перемоги на виборах. Високим оптимізмом зігрів Президент і київських динамівців: Леонід Данилович сподівається на успішне завершення для них поєдинку з мюнхенською «Баварією» в зустрічному матчі Ліги чемпіонів. Л. Кучма процитував тренера «Динамо» Валерія Лобановського: шанси обох команд на перемогу приблизно рівні. «Отже, ще не все втрачено», — впевнений Президент. Хоча йому довелося й самокритично зізнатися: «Робити прогнози — справа невдячна і в політиці, і в спорті». Справді, невдячна. Особливо, коли «перемога начебто вже в кишені, а ми бездарно її віддаємо».

Про проблеми одеситів Президент так і не дізнався

Заява фракції блоку Соціалістичної та Селянської партій України «Лівий центр»

Сьогодні увага громадськості прикута до подій в Югославії та Іраку. Це природно. Але вони не закривають проблем внутрішніх.

З першого квітня цього року підвищилися ціни на електроенергію і газ для населення. Встановлюється принизливий порядок відшкодування вартості проїзду транспортом студентам. Урядом затверджено нове положення про розрахунок величини непродовольчої частини вартості межі малозабезпеченості на основі фактичних витрат сімей з низькими доходами. За цим положенням навіть чайник або праску можна вважати предметом розкоші.

Президент відмовляється вводити закон про непідвищення цін на житлово-комунальні послуги. Не підписується закон про нові мінімальні розміри зарплат і пенсій. Продовжують зростати борги з виплат населенню пенсій і заробітків. До парламенту надходять від Кабінету міністрів проекти нових податкових законів, але немає проектів щодо підтримки власних підприємств, зростання власного виробництва. Простежуються спроби незаконної корекції бюджетних витрат, приховується правда про соціально-економічний стан.

Усупереч прийнятим Верховною Радою рішенням і постанові Кабінету міністрів стосовно сприяння проведенню весняних робіт, селян залишено напризволяще. Немає палива, добрив, гербіцидів, запасних частин. Значна частина землі залишиться необробленою, очікуваний урожай — закладеним і перезакладеним. Більшість господарств — банкрути, а в цей час місцеві адміністрації заклопотані спробами продавати землю.

Все це в сукупності означає агонію влади, сформованої Президентом Л. Кучмою. Її девіз — «Мета виправдовує засоби». Мета, догоджаючи Міжнародному валютному фонду, — залишитися при владі. Засоби — життя і здоров'я громадян, честь і свобода наших дітей і онуків.

У суспільстві наростає протест. До масових акцій на захист своїх прав вдаються люди з різними політичними орієнтаціями, особливо молодь.

Боячись відповідальності, влада дедалі частіше застосовує силові методи. Нещодавно — побиття шахтарів у Луганську, селян у селі Фурси на Білоцерківщині. Другого квітня — побиття львівських медиків спецназівцями. Схоже, черга за усім народом.

Неспроможна забезпечити нормальні умови функціонування економіки і конституційні права громадян, боячись перевірки виборами, влада розробляє сценарій неправового режиму правління — надзвичайного стану або диктатури.

Фракція блоку соціалістів і селян в черговий раз нагадує про небезпеку остаточного перетворення України на колонію. Наполягаємо на прийнятті Верховною Радою засад внутрішньої і зовнішньої політики, на відставці уряду, забезпеченні свободи слова, припиненні переслідування за політичні погляди.

Пропонуємо невідкладно подолати вето Президента на закон щодо обмеження комунальних платежів.

Ми знаємо, що значна частина оточення Президента зустрічатиме жовтневі вибори за кордоном, чекаючи там їх результатів.

Чесним людям боятися нічого.
Правда переможе силу!
Жовтень не за горами!

Валентин ЗУБОВ,
співголова фракції.

Акції

Студенти — не діти. Підуть у пікет

Всеукраїнське об'єднання «Молодь — надія України» має намір продовжувати акції протесту з вимогою відновити попередній порядок надання пільг студентам. Хоча Президент України й видав відповідний указ, сказав на прес-конференції лідер об'єднання Вадим Гладчук, уряд не поспішає його виконувати. А крім того, студенти виступають проти механізму надання адресної грошової допомоги на проїзд у приміському та міжміському автомобільному транспорті, затвердженого урядовою постановою 5 квітня. Вони планують пікетувати Кабінет міністрів та адміністрацію Президента і звернутися з позовом на уряд до Печерського районного суду столиці.

Мабуть, студенти таки захистять свої права і пільги. А от що робити дітям до 14 років, котрі також мали пільги на проїзд в електричках та автобусах, аж поки їх не скасував уряд? І коли студентам ці пільги поновили хоча б у якійсь формі, діти «випали» з категорії пільговиків і мусять купувати квитки на приміські та міжміські автобуси за повну «дорослу» вартість. Невже для відновлення пільг підлітки мають пікетувати уряд і адміністрацію Президента? Чи за них вийдуть на вулицю батьки? Та не варто, мабуть, узагалі перейматися обіцянками про адресну допомогу на проїзд. Причина давно відома і досить банальна — держава не має грошей.

Вл. Інф.

Відкритий лист Президентові України

Шановний Леоніде Даниловичу!

Редакція газети «Голос України» звертається до вас як до гаранта додержання Конституції, прав і свобод людини й громадянина і просить вжити відповідних заходів щодо дотримання законодавства України в столиці нашої держави — Києві.

Газета «Голос України» 24 березня ц. р. у матеріалі «Київ: розподіл території триває» розповідала про сумнівну оборудку, яку здійснила місцева влада, фактично віддавши 1,1 га землі в центрі столиці АТВТ «Компанії «ДІБ» спочатку для розміщення «готельного», а потім «житлово-громадського» (?!) комплексу. Внаслідок такої «реконструкції» в центрі міста фактично було ліквідовано дитячий садок № 183, розташований по вул. Пушкінській, 33. Це є порушенням вашого Указу «Про заходи щодо запобігання перепрофілюванню дошкільних і середніх загальноосвітніх навчально-виховних закладів» від 29 грудня 1994 року № 202/94. Звернення батьків, чиї діти відвідували садок, до органів місцевої влади та судових установ поки що результатів не дали.

До публікації матеріалу редакція газети «Голос України» зверталася із відповідними запитами до керівництва Київської міської державної адміністрації, міської ради депутатів, Старокиївської районної державної адміністрації Києва, Старокиївської районної ради депутатів Києва. Зокрема, редакція газети сподівалася одержати відповідь з Київської міської державної адміністрації (голова Олександр Омельченко) щодо підтвердження законності рішення адміністрації про розширення реконструкції будинків №№ 35-а, 35-б, 37-а, 37-б по вул. Пушкінській. Оскільки це розпорядження, видане О. Омельченком, створило підстави для рішення щодо знесення споруд по вул. Пушкінській, 33, де був розташований дитячий садок № 183. Також ми сподівалися отримати відповідь і на запитання, хто і коли уповноважував міськдержадміністрацію розв'язувати проблему місцерозташування житлово-громадського комплексу (реконструкція будинків №№ 35-а, 35-б, 37-а, 37-б по вул. Пушкінській); чи приймалися рішення щодо відводу землі для розширення будівництва, а також про знесення споруд по вул. Пушкінській, 33 ?

Київська міська рада депутатів, як і інші органи, до яких ми зверталися, не відповіла нам на запитання, чи приймалися нею рішення щодо передачі повноважень Старокиївській районній раді депутатів з управління будинками №№ 35-а, 35-б, 37-а, 37-б по вул. Пушкінській в Києві.

Відповідно в Старокиївській районній раді депутатів ми запитали, чи приймалися там рішення щодо передачі повноважень Старокиївській районній державній адміністрації з управління зазначеними будинками; чи надавалося районній держадміністрації право розв'язання питань, пов'язаних із знесенням споруди, розташованої на вул. Пушкінській, 33; ким і коли було прийнято рішення про реконструкцію будинків у житлово-громадський комплекс та чи приймалися радою рішення щодо відводу землі для розширення будівництва, а також про знесення споруд по вул. Пушкінській, 33?

Нарешті, в Старокиївській райдержадміністрації Києва, крім багатьох з уже названих питань, ми поцікавилися і про те, чому виникла потреба знести споруди по вул. Пушкінській, 33?

Відповідей на наші запитання не одержано й досі. Після публікації матеріалу в газеті керівники названих органів також не відреагували на наші звернення, що є порушенням декількох статей законів України «Про інформацію», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні».

Тому на підставі ст. 47 Закону України «Про інформацію», ст. 41 Закону України про пресу редакція газети просить притягти до дисциплінарної, адміністративної чи кримінальної відповідальності осіб, винних у порушенні інформаційного законодавства.

Сподіваємося, що ви, пане Президент, покладете край чиновницькому свавіллю, яке має місце в Києві, і відновите порушені права громадян України.

Досвід львів'ян усім у пригоді стане

Самоврядування: проблеми зростання

У Львові відбулися нарада-семінар та «круглий стіл» заступників голів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад.

Після Сум, Полтави, Києва, Вінниці це чергова з числа таких організаційно-навчальних зустрічей, що проводяться за рішенням Координаційної ради з питань місцевого самоврядування при Голові Верховної Ради України. В чому своєрідність львівських наради й «круглого столу»? На яку віддачу від них можна сподіватися? На ці запитання відповіли безпосередні учасники зустрічі.

Олександр КУШНІР, голова Комітету Верховної Ради України з питань державного будівництва, місцевого самоврядування та діяльності рад:

— Вважаю, нам вдалося зробити ще один крок до того, щоб для подолання кризи повніше використовувалися великі можливості органів місцевого самоврядування. А натомість стикаємося з багатьма недоречностями, штучно створеними труднощами, з намаганням деяких територіальних громад відокремлюватися, порушити інфраструктуру, що складалася роками. Не менш гостро даються взнаки й такі проблеми, як фінансова основа самоврядних територій, місцеві бюджети, комунальна власність, стосунки з урядовою вертикаллю.

Нині наш комітет активно працює над оновленням деяких чинних законодавчих актів, розробляє нові. На черзі — повторний розгляд Закону «Про адміністративно-територіальний устрій України». Пропонуватимемо проект змін до Закону про статус депутатів місцевих рад. Отож у нас, законодавців, попереду ще роботи й роботи...

— Думаю, не помилюся, коли скажу, що базовий закон (маю на увазі Закон про місцеве самоврядування) ще не став малою Конституцією, якою він має бути для керівників місцевих рад, їх апарату. Про це свідчить, наприклад, проблема спільного майна територіальних громад різного рівня. Багато хто з депутатів та працівників обласних і районних рад досі не визначилися зі своїми правами й обов'язками в цьому питанні. Тому й маємо таке поширення прикрої практики делегування (передачі) своїх прав на власність місцевим державним адміністраціям. А це спричинило стійкий рецидив двовладдя. Хоч є тут і провина законодавців. Затримались ми з прийняттям Закону про комунальну власність. Комітетові з економічної політики варто було б швидше визначитися з ним. Саме так — із прагненням, щоб і буква, і дух закону наполегливо втілювалися в життя — й велася розмова на нараді та за «круглим столом» у Львові.

Вийшло так, що за кілька днів до нашої зустрічі відбулася чергова сесія Львівської обласної ради. Вона розглянула й прийняла рішення про бюджет області на 1999 рік, ухвалила низку інших важливих документів. І ми мали нагоду ознайомитися з усім обсягом роботи, яку здійснили наші колеги, готуючись до сесії. З виступів заступника голови, голів постійних комісій, керівника секретаріату, завідувача організаційного відділу постала, скажемо так, уся «кухня» роботи президії, структурних підрозділів ради й виконавчого апарату, інформаційно-аналітичного та комп'ютерного їх забезпечення. Враження добре. І головне, що впадає в око, — узгодженість дій з посадовими особами місцевих органів виконавчої влади в реалізації програм соціально-економічного розвитку. Тим, гадаю, й пояснюються певні здобутки в послабленні кризи на Львівщині.

Ми побували в асоціації «Галімпекс» — «Склодзеркальний завод», у відкритому акціонерному товаристві «Львівський автобусний завод», закритому АТ «Світоч» і Стронибабинському КСП Буського району... Про АТ «Світоч» усі все знають, хоча воно і «закрите». «ЛАЗ» — поки що в занепаді. А от склодзеркальний й Стронибабинське КСП справили непогане враження. Справжні порядні господарі. Схоже, можуть добре вести справу і за скрутних умов. В області це розуміють і сприяють умілим, чесним людям...

Орест ФУРДИЧКО, заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи:

— На сесії Львівської обласної ради мене затвердили координатором діяльності народних депутатів України від Львівщини. Це, здається, доцільна ланка в ланцюжку виборчий округ — облрада — парламент. Переконався в цьому, коли розробляли Програму соціально-економічного розвитку нашого регіону на нинішній рік. Зустрілись групою. Зважили, хто що пропонує і чи можна це здійснити. Внесли пропозиції до програми. І це зняло політичні пристрасті на сесії. Вважаю, тут облрада вчинила правильно.

Борис РУСНАК, заступник голови Чернівецької обласної ради:

— Львівські колеги, гадаю, вже мають добрі набутки в організаційній роботі. Тут я ще раз переконався: ради не відроджуються, а вдруге народжуються. На основі нашого законодавства про місцеве самоврядування, на основі відповідної Європейської хартії. Мені це додає сил і рішучості. Особливо з огляду на те, що в нашій області ще триває тихе протистояння двох влад.

Валентин ХАРЧЕВ, заступник голови Севастопольської міської ради:

— Мені до вподоби у львів'янах те, що вони добилися істотного спаду популістської політизації суспільного життя. Воно переорієнтовується на розв'язання соціально-економічних проблем як однієї з визначальних засад української державності. Ідея власної державності та відродження нації стає панівною в регіоні. Цей здобуток нам, севастопольцям, стане в добрій пригоді...

Валерій ГОЛЕНКО, заступник голови Луганської обласної ради:

— І я про те саме. Для нашого багатостраждального краю надто важливо, щоб швидше вщухли політичні пристрасті, щоб наступна така зустріч відбулася в шахтарському місті. Ми розголосимо її добре. Впевнений: досвід львів'ян допоможе нам...

Підготував матеріали Микола ХОЦЬКИЙ,
головний консультант
прес-служби Верховної Ради України.

У номер

✔ Сарошпатак

Конференція для сусідів

У старовинному угорському містечку Сарошпатак розпочато конференцію «Транскордонне співробітництво задля захисту та пропаганди культурного й природного надбання». Форум організовано Радою Європи та угорським урядом. Участь беруть делегації країн Карпатського регіону — Угорщини, України, Польщі, Словаччини та Румунії. Від нашої держави очікується присутність представника керівництва Міністерства закордонних справ, а також голів Закарпатської та Івано-Франківської обласних рад — Івана Іванча та Зиновія Митника. Має прибути також генеральний секретар Ради Європи Даніель Таршис.

✔ Москва

Кортить відправити Єльцина у відставку. Але коли?

Держдума вчора відхилила проект рішення щодо перенесення на пізніший термін розгляду питання про імпічмент. Також учора у голови Держдуми Геннадія Селезньова відбулася нарада лідерів фракцій та депутатських груп. Коли верстався номер, ще не було відомо, чи вдалося їм домовитися.

✔ Ісламабад

Відповіли Індії

Пакистан провів польотне випробування балістичної ракети «Гхорі-ІІ». Рішення провести запуск було прийнято найвищим політичним і військовим керівництвом Пакистану у відповідь на випробування минулої неділі в Індії ракетної системи аналогічного класу «Агні-ІІ». Ці ракети здатні нести ядерні боєзаряди і вражати цілі на відстані більш як 2 тисячі км.

✔ Белфаст

І знову невдача

Невдачею завершився перший день багатосторонніх переговорів, що було поновлено в Белфасті, з урегулювання ситуації в Північній Ірландії. Заступник голови партії Шинн фейн Мартін Макгіннесс категорично відхилив план подальшої реалізації Угоди з політичного врегулювання в Ольстері, який запропоновано на початку квітня урядами Великої Британії та Ірландії. План націлено на розв'язання завдань формування уряду провінції.

✔ Богота

Партизани прислухалися до прохання Червоного Хреста

Колумбійські партизани, які захопили літак авіакомпанії «Авіанка», звільнили 6 із 46 заручників. Вони виконали прохання Червоного Хреста відпустити 5 осіб похилого віку і немовля.

Уряд Колумбії поклав відповідальність за терористичний акт на повстанців Армії національного визволення і зажадав негайного передання владі всіх заручників.

За попередньою версією, захоплення заручників здійснено з метою отримання викупу.

✔ Фотофакт

Малазійська поліція намагається стримати прибічників звільненого з посту прем'єр-міністра Анвара Ібрагіма. Його звинуватили в корупції і зловживанні владою. Тепер екс-прем'єрові доведеться 6 років відсидіти в тюрмі.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ», агентств «Сіньхуа» та «ІТАР-ТАКС».

Фото АП.

Говорять про просте, але зусиль потребують серйозних

(Початок на 1-й стор.).

Бліцвізит голів зовнішньополітичних відомств «трійки» ЄС — міністрів закордонних справ ФРН, Фінляндії та Австрії Йошки Фішера, Тарії Халонен та Беніто Ферреро-Вальднер, а також виконуючого обов'язки члена Європейської комісії Ганса Ван ден Брука засвідчив небайдуже ставлення до України.

Гості провели консультації з Президентом Леонідом Кучмою та міністром закордонних справ Борисом Тарасюком. Виступаючи на спільній прес-конференції, члени «трійки» наголосили на важливості таких заходів для поглиблення відносин з Україною. «Трійка» схвалює принцип відкритості українського уряду на шляху до європейських і євроатлантичних структур.

За словами начальника управління зовнішньої політики адміністрації Президента Володимира Огризка, Тарія Халонен під час зустрічі з Леонідом Кучмою заявила про намір Фінляндії відзначити своє головування в ЄС «активізацією співробітництва з Україною і конкретними досягненнями і в політичному, і в економічному плані».

Йошка Фішер (його країна нині головує в ЄС) зазначив, що прийняття у Відні країнами ЄС рішення щодо України наклало на ЄС особливі зобов'язання. Хоча є і труднощі: Німеччина, Австрія і Фінляндія виступають за активізацію відносин з Україною, Італія, Іспанія та Португалія — із країнами Середземномор'я.

Наша сторона має надію, що стратегію щодо України все-таки буде розроблено до саміту ЄС у Кельні. Навіть якщо документ не буде закінчено вчасно, Київ сподівається на затвердження хоча б основних його принципів: створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС, сприяння при вступі до СОТ, надання асоційованого членства в ЄС.

— Ми говоримо про прості проблеми і хочемо знайти просте рішення. Разом з Україною. Ми сподіваємося, що проблеми демократичних перетворень, захисту прав людини та скасування смертної кари буде розв'язано найближчим часом. Тоді говоритимемо і про наступні кроки, — підсумував міністр закордонних справ ФРН Йошка Фішер.

Борис Тарасюк повідомив, що під час консультацій детально обговорювалася й ситуація в Косово. Леонід Кучма заявив про намір України продовжувати діяльність щодо встановлення миру в Югославії. Україна, за його словами, готова надати для миротворчих операцій свої війська, проте лише за умов, що вони діятимуть під егідою ООН чи ОБСЄ.

Андрій ЮРИЧКО.

Суд Окленду (США) визнав доктора Джека Кеворкяна винним у навмисному вбивстві свого пацієнта. Прокурор побудував обвинувачення на основі відеоплівки, яка зафіксувала факт "самогубства" Томаса Вака за участі доктора: він «допоміг померти» невиліковно хворому пацієнтові.

Фото АП.

Росіяни залишають свої бази

Керівник прикордонної служби Грузії Валерій Чхеїдзе повідомив, що на реформування і розвиток прикордонної інфраструктури Грузії 1999 року влада США виділила 12 млн. 378 тис. доларів.

Реалізація цієї програми передбачає розвиток інфраструктури морської акваторії Грузії, створення Потійського морського прикордонного дивізіону і придбання кількох плавзасобів. У недалекому майбутньому — створення єдиного навчального центру для грузинських прикордонників і митників.

Не обійшлося й без допомоги американських колег: грузинські прикордонники одержали бойовий вертоліт і малогабаритний патрульний літак. У травні у США завершиться тендер фірм на право впровадження та експлуатації в Грузії електронної системи контролю на кордоні.

Чхеїдзе торкнувся також питання суперечностей з керівництвом Аджарської Автономної Республіки. Після зустрічі в Батумі з лідером автономії Асланом Абашидзе всі спірні питання розв'язано. Виведення російських прикордонників з цього регіону країни розпочнеться у травні нинішнього року. Потім звільнені бази займуть грузинські прикордонники. А у квітні розпочнеться виведення підрозділів російської берегової охорони з Абхазії. Контроль на цій ділянці кордону здійснюватимуть грузинські прикордонники за допомогою локаційної системи з кораблів, розташованих в економічній зоні кордону.

Тбілісі.

Тамаз ЛОМСАДЗЕ.

Шведський варіант дипломатичної корупції

Міністерство закордонних справ Швеції вирішило звернутися до поліції з проханням провести розслідування діяльності шведського посольства в Тегерані.

Як повідомляє стокгольмська ранкова газета «Дагенс нюхетер», у Швеції давно ходили чутки про те, що посольство в Тегерані видає за хабарі візи з посвідкою на проживання в Швеції чи допомагає іранцям отримати політичний притулок.

Завідувач канцелярії МЗС Швеції Даг Клакенберг заявив у цьому зв'язку, що інспектори міністерства недавно виїжджали до Ірану і перевіряли роботу посольства. «Ми хотіли, щоб вони розвіяли чутки, проте інспектори не змогли цього зробити. Втім, їм не вдалося і підтвердити все, про що йдеться», —сказав він.

Ось чому МЗС звернулося за допомогою до поліції. Щоб розмотати «тегеранський клубок», потрібні спеціалісти. Вони й візьмуться за справу найближчим часом. Поки що важко сказати, хто конкретно підозрюється в корупції. У посольстві працює 20 осіб, з них семеро — громадяни Швеції.

Гельсінки.

Марат ЗУБКО.

Важлива не назва — важливий зміст

У Єревані з великими побоюваннями сприйняли недавно інформацію про те, що Москва нібито вже не наполягає на прийнятті Азербайджаном принципу «спільної держави».

Нагадаємо, що цей принцип було запропоновано співголовами Мінської групи ОБСЄ з Нагірного Карабаху і він повинен був стати основою для відновлення переговорів, які зайшли в глухий кут. Новий план миротворців знайшов підтримку у Вірменії та Карабаху, причому вірменська сторона сподівалася, що посередники зуміють вмовити і Баку, який вже відмовився розглядати їхній новий план. Саме тому повідомлення азербайджанських ЗМІ, які стверджували, що в листі президента Росії Бориса Єльцина азербайджанському лідерові Гейдару Алієву йдеться про зміни в російській позиції, викликало у Вірменії справжній шок.

Проте тривога виявилася, здається, даремною. Заступник міністра закордонних справ Росії Леонід Драчевський та заступник співголови Мінської групи Микола Грибков, які відвідали Єреван, пояснили, що позиція Кремля не змінилася. Йдеться не про відмову від принципу, а про можливості переглянути термін «спільна держава», який не подобається Азербайджану.

За словами міністра закордонних справ Нагірно-Карабаської республіки Наїри Мелкумян, це зовсім не найактуальніше питання. Розмовляючи з російськими дипломатами, пані Мелкумян не без гумору зазначила, що «ми також згодні не наполягати на такій термінології, на наш погляд, є й інші, навіть більш привабливі поняття, наприклад, «вільна асоціація». Глава карабаського МЗС наголосила при цьому, що Степанакерт вважає доцільним спочатку визначити конкретний зміст майбутнього статусу Карабаху, а вже потім сперечатися про терміни. В цілому пані Мелкумян задоволена переговорами з російськими дипломатами. Судячи з усього, позиція Москви щодо вирішення цієї наболілої проблеми змінюватися поки що не буде.

Єреван.

Армен ХАНБАБЯН.

Почуття вини німці відчувають знову

На зібранні правлячої Соціал-демократичної партії Німеччини обрано нового голову. Ним став бундесканцлер Герхард Шрьодер.

Хоч Герхард Шрьодер одержав майже 80 відсотків голосів, однак йому довелося пережити і малоприємні хвилини: ліве крило соціал-демократів називає свого лідера «військовим канцлером» з огляду на його тверду позицію щодо необхідності бомбардування Югославії силами НАТО.

На зібранні партії Герхард Шрьодер ще раз підкреслив, що не бачить альтернативи прийнятому рішенню стосовно Югославії. Але наголосив: Німеччина у будь-якому разі відхилятиме введення наземних військ у Югославію. І більшість у правлячій партії підтримує бомбардування Югославії, вважаючи цю акцію намаганням урегулювати конфлікт.

Щодо попередника Шрьодера екс-голови СДПН та екс-міністра фінансів Оскара Лафонтена, то він, як кажуть, «зробив ручкою» однопартійцям, не пошанувавши їх своєю присутністю на виборах нового голови, хоча навіть у низових партійних організаціях прийнято, щоб той, хто залишає пост, сказав на прощання бодай слово.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

Спілка письменників: відновлення репресивної практики?

Спочатку кілька цитат.

«Затвердити рішення правління Київської письменницької організації про виключення Миколи Лукаша з Спілки письменників України за дії, що суперечать вимогам Статуту Спілки...»

«Затвердити рішення Харківської організації СПУ про виключення із Спілки письменників України поета Чичибабіна Бориса за дії, які суперечать вимогам Статуту...»

«Затвердити рішення правління Київської організації СПУ про виключення Миколи Руденка із Спілки письменників СРСР за дії, не сумісні...»

«Підтримати рішення Запорізької організації СПУ щодо виключення із членів Спілки письменників України П. Бауліна».

В очі впадає однотипність цих витягів із протоколів. Однак є й істотні відмінності між останнім та попередніми витягами.

По-перше, рішення в перших трьох випадках приймались у 1972—75 роках, тобто в час, як декларує сьогоднішня пропаганда, коли таке чинилося виключно під тиском влади, за вказівками ЦК КПУ, без ініціативи письменників. А от постанову щодо П. Бауліна ухвалено зовсім недавно, 28 січня 1999 року, вперше після рішучого, здавалось би, розмежування Спілки письменників України, її керманичів з практикою радянських часів. Ухвалено останню постанову тим самим органом і значною мірою тими самими голосами персонально і, треба думати, без владного тиску ззовні, цілком свідомо та відповідально.

По-друге, якщо в попередніх постановах є хоч якесь обґрунтування «провин» виключених, то в останньому випадку це не знадобилося. Письменника виключено із творчої спілки взагалі невідомо за що. Правда, у протоколі можна знайти: «П. Баулін порушив вимоги Статуту СПУ, веде антиконституційну діяльність».

По-третє, вперше за весь посталінський період із СПУ виключений не просто знаний талановитий письменник, а й представник вищої державної влади, народний депутат України. Вперше президія ради СПУ замахнулася на державну особу та ще й зі звинуваченнями її саме як антиконституційника й антидержавника. Несправедливість чинилася у свій час навіть проти Олеся Гончара. Однак усе-таки межі утисків визначались і чітко дотримувались відповідно до рангів, звань, заслуг обвинувачених. І меж отих ніхто не переступав.

По-четверте, навіть у тоталітарні часи питання про долю творчої особистості в Спілці письменників України вирішувались усе-таки за участю «винуватця». Йому надавали можливість висловитися. У випадку з Павлом Бауліним все було навпаки.

За що ж усе-таки виключили Павла Бауліна? За справді протизаконну, підривну діяльність?

Ми обидва добре знаємо Павла Бауліна. Майже рік працюємо з ним в одному комітеті ВР України.

Бачимо, як конструктивно співробітничає народний депутат з колегами інших, навіть протилежних, політичних орієнтацій. Не бачимо жодних його антиконституційних дій, навіть не читали про них чогось конкретного.

Павла Бауліна, по суті, карають за використану ним гарантовану Конституцією свободу слова, за висловлені ідеї, за власні уявлення про шляхи порятунку нашої країни і держави, альтернативні баченню нинішньої партійно-кланової влади.

Так, є в депутатській програмі П. Бауліна таке, що не має однозначного і загального суспільного прийняття. Але з цього не випливають підстави для покарання.

Павло Баулін відстоює ідеї військово-політичного союзу України, Росії та Білорусі, відновлення народовладдя у формі рад депутатів трудящих, пріоритету соціалістичного способу господарювання, відродження традиційної православної духовності, проголошення російської мови другою державною в Україні тощо.

Що в цьому антиконституційного й антидержавного?

Очевидно, викликають войовничі заперечення «державників» лише ідеї відновлення «єдиної Вітчизни» у складі державного союзу народів України, Росії та Білорусі, денонсації біловезьких угод, проведення суду над українськими учасниками цих угод.

Але ж, по-перше, народний депутат не ставить питання про ліквідацію Української держави заради цього. І, по-друге, не мислить своєї програмної діяльності поза законами, в неконституційному руслі.

Отже, погляди народного депутата зовсім не антиконституційні, лише дискусійні.

Що ж робити? Та дискутувати! Доводити власну правоту!

Але спілчанська «демократична» практика поки що, очевидно, ще така, коли гору беруть носії репресивного світогляду.

Сергій ГМИРЯ,
народний депутат України;
Євген ЛУК'ЯНЕНКО,
головний консультант Комітету ВР України з питань свободи слова та інформації.

Замість коментарю:

«Ми затвердили рішення про виключення з Спілки поета Павла Бауліна. Противники цього різкого кроку закидають нам, що, мовляв, порушуються права людини, СПУ переслідує митця за його політичні переконання тощо. Але ж в СПУ діє ціла група письменників-комуністів, і ніхто до них не має ніяких претензій. А потім, Спілка письменників — це творча організація, що має свій стандарт, свої традиції. Кому вони не подобаються, хай не вступає в СПУ».

Юрій МУШКЕТИК,
голова СПУ.

Віктор ЛУНДИШЕВ: «Керівник мусить подію випереджати»

Ситуація, як на фронті: потрібно одночасно втручатися в події на різних флангах, брати на себе ризик і відповідальність

Регіон: особистості

З досьє «Голосу України»:

Лундишев Віктор Миколайович народився 1946 року на Хмельниччині, закінчив Кам'янець-Подільський індустріальний технікум, Київський політехнічний інститут, працював інженером, начальником цеху, директором заводу, головою комітету економіки облвиконкому, першим заступником представника Президента в області, начальником управління капітального будівництва. З вересня минулого року —голова Хмельницької обласної державної адміністрації.

— Вікторе Миколайовичу, у керівництві області ви людина не нова. Вас знали як досвідченого фахівця у сфері економіки на посаді першого заступника, що і обумовило нинішнє призначення. Але «спадщину» ви отримали чи не найбіднішу в державі. Що вам вдалося зробити за оцих півроку?

— Ще до призначення я знав, що в нас справи кепські, але не до такої міри, як згодом показала реальність. Логічною стала жорстка оцінка роботи відповідальних працівників усіх рівнів. На найслабших ділянках довелося поміняти керівників, переорієнтувати всі служби на новий стиль роботи, змусити їх працювати прагматично, з перспективою на завтрашній день. Я їм тоді казав і сьогодні кажу: керівник не має бігти, захекавшись, за подіями. Він їх має випереджати, завчасно прогнозувати розвиток подій. А саме те, що немає прогнозування, прийняття випереджувальних заходів, зумовило різкий провал економіки області. На час мого приходу економічний спад становив 14 відсотків — найвищий у державі.

Ситуація, образно кажучи, склалася, як на фронті: потрібно було одночасно втручатися у події на різних флангах, брати на свої плечі і ризик, і відповідальність. І за останні місяці минулого року таки вдалося зменшити спад виробництва. Початок нинішнього навіть дав позитивні результати — обсяг промислового виробництва становить 111,7 відсотка до попереднього періоду. Звісно, це не той показник, що може нас тішити, але це та стартова позиція, яка засвідчує головне: ми можемо позитивно впливати на економічні процеси. І мусимо це робити, бо ніхто не прийде нам орати, сіяти, жнивувати. А щоб добре жити, треба і до сьомого поту працювати. Всім без винятку.

— У перші ж дні перебування на нинішній посаді ви говорили, що бачите шляхи, як вивести область на позиції, котрі вона займала у попередні роки, інакше б не погодилися на призначення. То які пріоритетні напрями діяльності адміністрації на перспективу?

— Сьогодні промислове виробництво підняти нам не під силу, адже левову частку підприємств області донедавна становив оборонний комплекс, який нині нікому не потрібен, і ніхто в державі не знав, як його можна ефективно використати. А тому й викристалізувався очевидний пріоритетний напрям: значного зростання обсягів виробництва найшвидше можна досягти через кооперацію сільгоспвиробників та підприємств переробної промисловості. У такий спосіб, щоб ми продавали (експортували!) вже готову продукцію харчування.

Це для нашого хліборобського краю найреальніший шлях. З одного боку, землі в нас багаті й родючі. Пригадайте розповіді батьків, як під час війни німці ешелонами вивозили чорнозем. З другого — в області маємо і достатньо розвинену мережу переробних підприємств. А отже, завдання адміністрації полягає в тому, щоб об'єднати зусилля селян і переробників, щоб обидві сторони були однаковою мірою зацікавлені у кінцевих результатах своєї праці. Для координації цих зусиль, для пошуку й відкриття ринків збуту створили управління харчової промисловості. Одночасно утворено державне підприємство «Торговий дім «Поділля», котре реалізовуватиме продукцію місцевої промисловості і заробленими коштами гаситиме недоїмки підприємств до бюджету, Пенсійного фонду тощо. І ще таке: щоб зароблені кошти не розпорошувалися, щоб не осідали на закордонних рахунках, щоб не сплачувати комерційним банкам великі кредитні ставки, ми серйозно вивчаємо питання зі створення «Муніципального (регіонального) банку», котрий буде підконтрольним місцевій виконавчій владі і працюватиме в єдиному комплексі.

Є й інші серйозні задумки, але про них ще рано говорити.

— А чому б не сказати, які подальші реформи чекають на подолян?

— Знаєте, колись мене батько вчив так: синку, краще зробити добру справу не обіцяючи, ніж, пообіцявши, не зробити. То давайте почекаємо, а результати не забаряться...

— Ви такий сухий прагматик?

— Чому, як і будь-яка людина, я не позбавлений ні емоцій, ні романтичних мрій, приємно робити людям добро, як і приємно відчувати до себе прихильне ставлення. Але тривале перебування на керівних постах, звичайно ж, вплинуло на характер. Я із задоволенням можу працювати до сьомого поту, але не люблю багато говорити. А тому вимагаю професіоналізму: кожний керівник має мислити не тільки тактично, а й стратегічно, а дії свої оцінювати, виходячи з інтересів регіону і держави загалом. Я вважаю себе патріотом краю і все робитиму, щоб Поділля було красиве не тільки природою, а й у соціальній сфері. І якщо такий прагматизм став би життєвим кредо наших керівників, я тільки вітав би це.

— У перші місяці вашої роботи намічалось протистояння між представницькою та виконавчою гілками влади. Та останні події засвідчують, що конструктивізм узяв гору. Як вам цього вдалося досягти?

— Я не називав би ці відносини протистоянням. Просто іноді буває різне бачення позицій, пріоритетів тощо. І це закономірне явище. Але в процесі роботи основні напрями таки узгоджуються. Бо ні виконавчій владі, ні депутатському корпусу сьогодні в області, крім біди, ділити нема чого. На цьому ми й знаходимо порозуміння.

— Ви раніше не були пов'язані з партійною роботою. Та нині посада змушує тримати на пульсі часу всі політичні процеси. Чи вдається вам знаходити спільну мову з партійними лідерами?

— Справді, сьогодні в області є кілька десятків партій, громадських організацій, котрі прагнуть лідерства в політичному житті краю. Бути першими, бути найвпливовішими, щоб з ними не тільки рахувалися, а й представників їхніх призначали на керівні пости. І це закономірне явище після розвалу однопартійної психології. З багатьма лідерами я і члени моєї команди вже зустрічалися колективно й індивідуально. Багато почули слушних думок, пропозицій, котрі враховуємо у своїй роботі. З багатьма окреслилася тенденція до плідної співпраці в інтересах подолян. Щоправда, сьогодні важко мені спілкуватися з представниками крайніх радикальних поглядів. Їхня безкомпромісність часто перекриває дорогу до конструктивної співпраці. Та хочу підкреслити: більшість місцевих лідерів налаштовані підставити і своє плече у розв'язанні проблем краю. Дав би Бог, щоб це швидше сталося.

— Уявіть собі, у ніч перед Великоднем прийшов Ангел і каже: «Вікторе, поглянь, є Слава, Мудрість, Багатство, Відданість, Мужність, Талант і Доброта. Але взяти з собою можеш одне». Що ви вибрали б у життєву дорогу?

— У житті таких штучних обмежень не буває. Але справді бувають ситуації, коли треба вміти визначити пріоритети. З даного переліку я узяв би Мудрість. Але, якщо відверто, до свого арсеналу включив би весь перелік. Чого лукавити, Слава області не завадила б, як і Багатство. Адже був час, коли слава подільських трударів долітала до найвіддаленіших куточків Радянського Союзу, коли десятки трудових колективів були справжніми мільйонерами.

— Від яких вчинків ви хотіли б у майбутньому застерегти себе і свою команду?

— Від поспішних і непродуманих.

— Як ви реагуєте на критику преси, ваше ставлення до професії журналіста?

— Мене критикували, критикують і критикуватимуть, як і будь-якого керівника, що має помітну посаду. До критики об'єктивної ставлюся стримано, прагну робити належні висновки, виправляти ситуацію.

Водночас досить боляче, коли журналіст на певне соціальне замовлення подає факти й події в інтерпретації, що не відповідає дійсності. На сьогодні таких «дьогтьових» статей було небагато, але в міру наростання передвиборних «сенсацій» можна очікувати чого завгодно. І кому завгодно. Такі реалії нашого дня.

— Раніше ви уважно читали «Голос України» і прихильно до нього ставилися. Що ви хотіли б сказати сьогодні його читачам і творчому колективові?

— Так. «Голос України» я читав і раніше і нині за всієї завантаженості намагаюся хоча б проглядати його. Газета має приємне індивідуальне обличчя, висвітлює розмаїття думок і поглядів, приваблює цікавими темами. Щоправда, хотілося б частіше бачити матеріали з регіонів, дізнаватися, що доброго комусь з органів влади на місцях вдалося зробити і як. Можливо, і ми чийсь корисний досвід запозичили б. І в цьому була б важлива роль «Голосу України». А ще хотів би побажати, щоб газета ширше висвітлювала діяльність Президента України, роботу виконавчої гілки влади, бо, по суті, у всіх гілок влади мета одна — забезпечення цивілізованого життя наших громадян.

А читачам я побажав би, щоб газета приходила до них у повному форматі, зі стабільною ціною і добрими новинами, котрі вселяли б Віру, Надію на Добро, Спокій і Добробут.

Розмову вів Михайло ВАСИЛАШКО.

У номер

Полтава

«Офорт» гарантує комфорт

Невеликий колектив підприємства «Офорт» міського товариства інвалідів розробив програму «Житло-2000» і вже впроваджує її в життя. Спрямована вона на створення умов для купівлі житла людьми з середнім достатком шляхом розстрочки. Максимальний її термін — п'ять років, та перевага програми саме в тому, що готову квартиру можна отримати задовго до повної виплати її вартості.

Херсон

Озера повнії кефалі...

Учені Херсонської лабораторії Інституту рибного господарства спільно з виробничниками управління «Південрибвод» розробили методику розведення в таврійських природних і штучних водоймах пиленгаса —одного з різновидів знаменитої кефалі. Справа обіцяє бути прибутковою, адже цей вид росте і в солоній, і у прісній воді, а харчується органічними відходами.

Вже зариблено озера Устричне у Скадовському та Кругле й Довге в Голопристанському районах, а також Сергіївське водосховище в Нововоронцовському районі. Це стало частиною цільової регіональної програми «Пиленгас» і дасть змогу розпочати рибогосподарське освоєння солоних озер в зоні Присиваш'я та північного Причорномор'я. До речі, на Херсонщині вже реалізовано перші тонни цінної риби, вирощеної в нових екологічних умовах.

Тернопіль

Літнім людям — дешевші ліки

У Тернополі відкрито регіональну аптеку для людей похилого віку. Ціни тут на 30 — 50 відсотків нижчі, ніж у звичайних аптеках. Її послугами зможуть скористатися більшість літніх людей, яких тільки в обласному центрі мешкає 50 тисяч, а в області —більш як 300 тисяч. Тому такі аптеки відкриватимуть і в районних центрах області.

Черкаси

Сорок тисяч для погорільців

За одну ніч п'ятсот учнів Черкаської музичної школи №1, розташованої в центрі міста, стали погорільцями. З невідомих досі причин у старому приміщенні, зведеному на початку століття, сталася пожежа, яка завдала значних збитків навчальній базі школи.

Тепер юним музикантам доводиться навчатися у продимлених класах, бо сорок тисяч гривень, потрібних на ремонт, у міській казні немає. Натомість є гроші на реконструкцію всіляких установ, на євроремонти в державних чиновницьких структурах...

Київ

Трансгенним культурам волі не бачити

Використання трансгенних культур та рослин, отриманих шляхом застосування біотехнологій, без державної екологічної експертизи в Україні повинно бути заборонено, вважає міністр екобезпеки Василь Шевчук.

Виступаючи на прес-конференції, він підкреслив, що це — офіційна позиція міністерства. Причому, як відзначив В. Шевчук, думку Мінекобезпеки було підтримано урядом.

Міністр повідомив, що вже підготовлено проект постанови, яка призупиняє рішення уряду від 17 серпня 1998 року, що визначало умови та правила тимчасового ввезення трансгенних культур в Україну.

В той самий час у невеликих кількостях такі культури завезені до України для використання з науковою метою. Як відзначив В. Шевчук, випробування здійснюються в закритих приміщеннях спеціальних закладів, і потрапляння їх у вільний продаж виключене, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Фотофакт

В агрофірмі «Зоря» Полтавського району сіють ранні зернові, цукровий буряк та багаторічні трави. В господарстві непогано підготувалися до весняно-польових робіт, тому розраховують на рясні врожаї.

Фото Павла ЗДОРОВИЛА (ДІНАУ).

Тяжка старість довгобудів

На Вінниччині, за даними регіонального відділення Фонду держмайна України (ФДМУ), зареєстровано понад 600 об'єктів незавершеного будівництва. Однак бажаючих взяти участь у їх приватизації не так багато: протягом трьох років тільки 50 довгобудів знайшли власників. Чому?

Новосілля відкладаються

Більш як половину недобудованих споруд, а їх можна побачити в кожному районі, становлять об'єкти соціальної сфери і житло. Так, лише в Нових Обиходах Немирівського району налічується 132 незавершених будинки. Над окремими будинками можна побачити дах, установлено двері, віконні рами. Як кажуть, ще трохи зусиль — і святкуй новосілля.

Але жоден із 36 будинків, запропонованих торік на відкриті торги, не знайшов свого покупця. Спеціалісти центру продажу об'єктів незавершеного будівництва однією з причин називають високі стартові ціни. 3034 гривні — стільки коштував дорожчий об'єкт — як для нинішніх часів, на їх думку, доволі висока вартість. Утім, ціну можна «скинути». Повноваження на це, відповідно до закону, має комісія з приватизації незавершеного будівництва облдержадміністрації. Якщо об'єкт, як кажуть, не йде, його стартову ціну знижують аж до 5%. Тоді знову виставляють на продаж. У Вінниці на це йдуть неохоче. Як пояснили в регіональному відділенні ФДМУ, у таких випадках неодмінно доводиться мати справу з правоохоронцями, а кому це приємно?..

Не спокусив нікого з покупців і найдешевший об'єкт, стартова ціна якого дорівнювала 995 гривням. Кажуть, у селах нині за такі гроші можна придбати вже готовий будинок. Не можна не зважати на ще одну обставину: люди в селах зазвичай будуються не деінде, а саме на обійстях батьків чи дідів. Пускати коріння у Нових Обиходах, селі, що виросло в полі, як кажуть, на рівному місці, навряд чи знайдеться багато охочих. Маю на увазі саме сільських мешканців. Городяни на такі будівлі швидше покладуть око, тим паче що біля кожного будинку є земельна ділянка площею 0,25 га — чи не рожева мрія?

Олександр Свінцов, директор центру продажу ОНБ, погоджується з такою думкою. І небезпідставно. З'ясовується, на аукціонах, що відбулись у січні—лютому цього року, уже продано п'ять новообіходівських довгобудів. Придбали їх, як і передбачалося, городяни. З молотка пішли об'єкти з найнижчою будівельною готовністю, а отже, недорогі. Стартова ціна — від 350 до 550 гривень — залишилася незмінною до закінчення торгів.

Олександр Свінцов повідомив ще одну новину: довгобуди, про які йде мова, можуть знову опинитися... під крилом держави. Коли в Закарпатті сталося лихо, голова Вінницької облдержадміністрації Микола Чумак звернув увагу Кабміну на житло в Нових Обиходах. За підрахунками, на завершення будівництва потрібна не така велика сума — приблизно три мільйони гривень. Прем'єр-міністр підтримав пропозицію вінничан про передання будинків закарпатцям. У селі вже побували представники Рахівського району, одного з тих, що зачепила біда.

Кінець притулку для «бомжів»

Борис Пащенко, заступник директора СП «Гассіб», перед початком розмови показав кілька фотознімків. Зафіксовані сюжети справляли досить гнітюче враження: на одному зображено сміттєзвалище, на другому — руїна з будівельними конструкціями...

— Ось у такому вигляді, — пояснив Борис Матвійович, — ми придбали об'єкт на аукціоні. До речі, недешево: держава здерла за руїну 60 тисяч гривень. За тодішнім курсом — це майже 30 тисяч доларів.

Це своєрідна споруда. Будували її у вигляді тунелю. Проект мав позначку з написом «цілком таємно». Нічого дивного, йдеться про сховище в разі ядерного вибуху. Десять років будівля площею майже дві тисячі квадратних метрів простояла без господаря. Аж поки підприємці не звернули на неї увагу. СП «Гассіб», дилер кількох іноземних фірм з постачання на наш ринок сантехнічних виробів та облицювальної плитки, дуже потрібен був митний склад.

Ось у такому вигляді ми придбали об'єкт на аукціоні

Півроку тривали роботи. А почали їх, як каже Борис Матвійович, із «викурювання бомжів», які надійно обжили підземелля. Підприємці «закопали» тут кругленьку суму. Тільки землі і сміття вивезли більш як 500 м^3. А ще довелось укріплювати об'єкт з боків і по периметру. Наскрізь протікало перекриття, яке переробляли працівники обласної організації «Вінницяшляхбуд». Після всього взялися за обладнання складу, що нині являє собою, без перебільшення, сучасну споруду європейського зразка.

Планується спорудити сучасний торговельний комплекс для забудовників.

Коментар начальника регіонального відділення ФДМУ Миколи Вовка:

— Я переконаний: саме підприємці можуть вдихнути друге життя в ОНБ, бо в держави на таке кошти знайдуться не скоро. Хоча саме від держави багато в чому залежить подальша доля недобудів. Взяти, для прикладу, житлові будинки, про які згадувалося на початку. Чому б, скажіть, не передати їх власникам у формі довгочасного кредиту? А для категорій людей, які постраждали від стихійного лиха, варто ще й запровадити окремі пільги.

Процес приватизації ОНБ має бути гнучкішим і динамічнішим уже тому, що зволікання в часі — тільки на шкоду.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Чому «Артеміда» небажана для Чернігова?

У місцевої влади є чимало інших важелів впливу на небажаних конкурентів

Конкуренція

У сільгоспідприємства «Світанок», яке має власну пекарню і почало завозити в Щорс дешевий, по 55 копійок, хліб, з'явилися проблеми з узаконенням торговельної діяльності в місті.

Причина доволі проста: буханці не «свої», а з Менщини. Тож районний бюджет не отримує належних надходжень. Про хліб Щорського хлібокомбінату за 64 копійки споживач згадує вже у другу чергу.

На жаль, цей факт не виняток, а штрих до колізії, яка прогресує не тільки в області, а й в Україні.

Гостра проблема поповнення місцевих бюджетів мимоволі ставить районні органи влади у позицію поділу виробників на «своїх» та «чужих». Здавалося б, яка різниця, куди колгосп здав своє молоко? Зробив, продав дорожче, заробив! Ні!

На обласних нарадах постійно лунає критика на адресу тих, хто допускає вивезення худоби, молока на «чужі» м'ясокомбінати, молокозаводи сусідніх областей. Не завантажені місцеві переробні підприємства, бракує фінансових надходжень до бюджету. А отже, страждають вчителі, працівники культури, для яких у районах не назбирують потрібних сум для виплат зарплат.

Це змушує вживати кардинальних неофіційних заходів. Як пояснив мені заступник начальника управління з питань торгівлі та побутового обслуговування населення облдміністрації Анатолій Заводенко, поки що в області не зафіксовано жодного факту дискримінації щодо «чужинців» (хоча таке вже практикується в інших областях).

Однак насправді в місцевої влади є чимало інших важелів впливу на небажаних конкурентів.

Вживатимуть заходів для припинення торгівлі напоями без сертифікатів відповідності у роздрібній мережі, з рук, лотків, у необладнаних і непристосованих для зберігання і продажу приміщеннях. Згадане — передусім відповідь на неконтрольований наступ на чернігівський ринок кіровоградської «Артеміди», яка торік забрала у Кіровоград більш як мільйон виторгу від горілчаних напоїв. Цього року, мабуть, їй це не вдасться.

Придесення має потужну Прилуцьку тютюнову фабрику. Водночас в області «хазяйнують» не тільки нелегальні закордонні цигарки. Майже 20 відсотків реалізації тютюнових виробів на Чернігівщині — продукція Київської фабрики. І вони нічим не відрізняються від прилуцьких. Чи бажаний такий «чужинець»?

Логіка бюджетного забезпечення диктує витіснення позаобласних конкурентів місцевих виробників, якнайповніше заповнення прилавків магазинів товарами власного виробництва. Попри свої мінуси, вона все-таки стимулює регіональну торгівлю, змушує підприємства діяти наступальніше, активніше. Проблема лише в тому, що є бюджетна логіка не тільки «чернігівська», а й «сумська», «полтавська», «херсонська», «львівська» тощо. Зіткнення їх обмежує потенційні можливості підприємств, які зорієнтовані не тільки на внутріобласний ринок. Пивкомбінат «Десна», кондитерська фабрика «Стріла» щодо цього мають уже проблеми в сусідніх регіонах, де дають «зелене світло» насамперед власним виробникам.

І все ж якщо продукція якісна, має свою марку, а підприємство енергійно дбає не лише про хитре, нахраписте заволодіння ринком, то, попри регіональний інтерес-протидію, воно знайде відповідну нішу для себе в будь-якому куточку України.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Кисню вистачає, але дихати важко...

Про чинники ризику, які зводять нанівець оптимістичні надії, пов'язані з іноземними інвестиціями в нашу економіку

Кисневий завод у Дніпропетровську сьогодні у прямому розумінні має всі підстави дихати на повні груди. Поки інші потерпали і потерпають від спаду виробництва, нинішнє акціонерне товариство «Дніпрокисень», навпаки, вибилося в лідери.

Навіть віце-президент шведського концерну «АГА-АБ» Ларс Тимнер дивується: як це вдалося? За його спостереженнями, незавантаженість в Україні добрячої половини виробничих потужностей відкидає їх до категорій малоефективних і безперспективних, оновлювати та поліпшувати які уже й сенсу немає.

Одначе згаданий концерн якраз і причетний до нового перебігу подій в «Дніпрокисні». Два роки тому дніпропетровці майже силоміць умовили-спокусили його пропозицією вкласти чималі кошти на модернізацію та розширення потужностей з випуску кисню, азоту, аргону, ацетилену та інших газів і їх сумішей. Шведський концерн належить до провідних виробників кріогенної продукції, має свої підприємства у 34 країнах усіх континентів. То чом не спробувати створити незвичайне виробництво і в Україні? Де внутрішній попит на технічні гази начебто не може викликати жодних сумнівів.

Цікаво, що кисневий завод на березі Дніпра з'явився наприкінці минулого століття саме під масштаби потужного промислового комплексу між Кривбасом і Донбасом, який тут, як відомо, зароджувався і розбудовувався тоді неабиякими темпами. А засновником заводу було французьке акціонерне товариство «Перун». Йому вдалося змонтувати й запустити найпередовіше на ті часи устаткування іменитих фірм. Може, це й підказало нинішньому директорові заводу Віталію Кабаку ідею здійснити приватизацію підприємства із залученням іноземного інвестора.

Як і багатьом іншим нашим керівникам, Віталію Миколайовичу також довелося опановувати ази ринкової економіки в Європі. Зокрема, в Австрії він стажувався на заводі технічних газів, власником якого і виявився шведський концерн. Але довелося, каже Кабак, немало потрудитися, щоб привернути їх увагу до себе. Щоб концерн врешті-решт наприкінці 1996 року за результатами некомерційного конкурсу викупив понад тридцять відсотків акцій «Дніпрокисню», зобов'язавшися протягом наступних трьох літ спрямувати у виробництво три мільйони американських доларів.

Укладаючи інвестиційний бізнес-план, передбачали певні чинники ризику. Вони неминучі для будь-якого проекту. Але того, який перший дався взнаки, ні «Дніпрокисень», ні тим паче концерн «АГА-АБ» спрогнозувати ніяк не могли. Під час приватизації участь у ній іноземного донора викликала страшенний переполох на сертифікаційному аукціоні. На акції «Дніпрокисню», як мухи на мед, роєм злетілися усілякі хижі посередницькі компанії та псевдоінвестиційні фонди. Запахло-зашелестіло доларами, зі спекулятивними цілями, щоб потім поживитися на перепродажу.

Для «Дніпрокисню», слава Богу, усі ці випробування уже позаду. Ціною неймовірних зусиль в арбітражних судах, комісіях з цінних паперів і прокуратурах він зміг схилити шальки терезів на свою користь. І переконати шведів, що майбутнє у нас, попри всі негаразди, — за праведним підприємництвом. І коли тепер Віталій Кабак втішається, що «шведи високої думки про тямущість і обізнаність інженерів та техніків «Дніпрокисню» і не сумніваються в нашій порядності та чеснотах», це додає надію. Добре, коли перше гірке враження постаралися забути.

І три з лишком мільйони доларів — лише початковий етап реалізації спільного проекту. Уже завершено реконструкцію ацетиленового виробництва потужністю тисячу тонн продукції на рік. Закінчено також заміну та модернізацію устаткування й інших провідних тут цехів. Вони тепер спроможні виробляти на мільйони кубів продукції більше, ніж раніше. Їх обладнано сучасною дозувальною технікою, а це набагато ощадливіше витрачання енергетичних ресурсів. Нарешті введено новітній агрегат первинного розподілу повітря, на черзі — спорудження нової лінії з випуску вуглекислого газу.

Фінансування здійснюється, власне, з випередженням погоджених графіків. Уже витрачено майже два з половиною мільйона доларів — більше, ніж намічалося у 1997—98 роках. Бо мета інвестора — зробити завод у Дніпропетровську європейського рівня. За другим етапом, який здійснюватиметься у наступні два роки, задумано впроваджувати тут найпередовіші нині технології, що випереджатимуть теперішні на тридцять, п'ятдесят і більше літ.

— Нас приваблює ще й те, — розповідає Віталій Кабак, — що інвестор не шкодує грошей і на створення кращих умов для споживачів продукції. Зокрема, на заснування в багатьох регіонах України станцій-депо з реалізації технічних газів. Також на виготовлення, експлуатацію та сервісне обслуговування місткостей для їх зберігання і перевезення.

За всіма показниками і ознаками, отже, завод уже й горя не мав би знати. А ось менеджер-куратор від шведського концерну Аріель Гофф дедалі більше йому співчуває. І причини на це є. Завод, що розігнався, мов спіткнувся об підніжку, підставлену нашими реаліями.

На сьогодні споживачі винні «Дніпрокисню» понад чотири мільйони гривень. Це означає, що два місяці він мов без «зарплати». Винні й чималі підприємства на Донбасі на зразок Краматорського машинобудівного заводу, і земляки на зразок АТ «Дніпропрес». Навіть сусід і постійний партнер — Нижньодніпровський трубопрокатний завод — підводить. Заборгував понад мільйон гривень. У нас знаходиться пояснення неплатоспроможністю замовників, яке нібито можна зрозуміти. Економічна криза — що тут, мовляв, попишеш? А той самий віце-президент концерну «АГА-АБ» Ларс Тимнер бачить ситуацію інакше. Головною причиною він вважає відплив з України за її межі власних капіталів. Коли власне виробництво не підтримується і знекровлюється. За таких умов і рідкісні іноземні інвестиції у серйозне промислове підприємництво, як і в разі з інвестиціями шведського концерну, опиняються у становищі обманутих та постраждалих. Якщо це такий чинник ризику, то вочевидь не вмотивований, не логічний.

А як розуміти, що оновлене підприємство і працює нині наполовину своїх можливостей. Через те, що зготається внутрішній ринок збуту продукції, скорочується попит на неї. Хоча недавні маркетингові дослідження свідчили: такого бути не могло. А теперішній «парадокс» і досліджувати не треба, бо цілком ясно, що вітчизняна економіка навкруги задихається. Якщо ми уже не зварюємо металоконструкції не лише нових споруд, а й не ремонтуємо старі, то кому потрібні технічні гази?

З другого боку, виробництво за цих обставин іде в тінь і подалі від несталого, примхливого та недалекоглядного законодавства. Працювати нівроку в Україні може лише той, хто, зауважує Ларс Тимнер, призвичаївся до «місцевого стилю». Себто підсовує, де треба і кому треба, хабарі. Або приховує прибутки від податків, щоб якось зводити кінці з кінцями. Теж чинники ризику, але зовсім не ті, до яких звикла цивілізована економіка. Але коли українська всього цього почне позбуватися, продовжує віце-президент шведського концерну, ми, що одні з перших прийшли сюди зі своїми інвестиціями, матимемо більше підстав вести тут нормальний бізнес.

На це й розраховує концерн. Бо якщо йому вистачає глузду поки що відмовлятися від дивідендів, бодай якось пом'якшувати заводу «дихання», то рідна держава, навпаки, обдирає його надмірними податками, в тому числі й на додану вартість, мов липку. Двадцять п'ять загальнодержавних та 16 місцевих законів і нормативних актів стосовно податків, усіляких зборів та інших обов'язкових платежів, котрі вкупі геть спустошують підприємство, — цього шведам своїм розумом не збагнути. Нічого не залишати на елементарне відтворення виробництва — це ж бо все одно, що штовхати з мосту у воду з каменем на шиї.

Процедури банкрутства, яка безпорадних і нездарних відмітала б, немає, а щоб ось так нищити всіх підряд — це, виходить, можна. Незважаючи на те, що маємо протилежний ефект. Оскільки український уряд, зауважують шведські інвестори, не дозволяє компаніям мати заборгованості перед бюджетом, відразу виставляє їх на «картотеку», блокує у банках рахунки і всі надходження забирає, підприємствам стає невигідно домагатися сталого грошового потоку. А враховуючи, що клієнтів з «живими» грошима чимдалі знаходити важче, й поготів ліпше займатися бартерними операціями. В рахунок оплати брати якусь іншу продукцію — як правило, за цінами, вищими від ринкових, але збути котру можна, теж, як правило, за цінами, нижчими від ринкових. **Абсурд, який нічого спільного не має з економічною кризою. Його назва — криза державотворча і управлінська.** А в підсумку чесному й відкритому бізнесу — зась, зате непорядному та кримінальному — простір, привілля.

У будь-якому разі той справді не п'є шампанського, хто не ризикує. Але одна справа ризик благородний, зовсім інша — потворний. Останній — це не той жаданий кисень, який над усе потрібен тепер нашій економіці.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Розгерметизація бюджету

Нацбанк будує захисні редути. Чи врятує це від емісії?

Коментар

(Початок на 1-й стор.).

Втім, можна було б списати це на недосвідченість перших незалежних міністрів, але проблема полягає в тому, що за останні вісім років не можна згадати жодного випадку, коли бюджет було вчасно прийнято та виконано: його приймали в березні, квітні, червні. А коли й раніше, то незабаром уточнювали та вносили зміни, наприклад, у липні та грудні 1995 року. Втім, навіть внесення змін до бюджету в грудні, тобто наприкінці бюджетного року, не означало, що виконувалися його показники.

Що маємо нині? Починався бюджетний процес-99 хоча й не ідилічно, але Верховна Рада таки спромоглася прийняти його до початку 1999 року, і він успішно вступив у дію з 1 січня. Але з того-таки січня стало зрозуміло, що бюджетні ілюзії, образно кажучи, з'їсть інфляція. Тим більше що стаття 42 Закону «Про Державний бюджет на 1999 рік» передбачає: «у разі недоотримання доходів або коштів для фінансування дефіциту... порівняно із затвердженими більш як на 10 відсотків, Кабінет міністрів за поданням Мінфіну не пізніше 20 числа місяця... може здійснювати обмеження видатків... з урахуванням першочерговості та повноту фінансування захищених статей видатків, визначених статтею 19». І Кабмін, замість того, щоб піти важким шляхом збирання доходів, вибирає легший шлях — приймає 22 березня постанову № 432 «Про обмеження видатків Держбюджету України на 1999 рік», якою у зв'язку з виконанням доходної частини держбюджету в січні-лютому тільки на 87,7% від запланованих надходжень, видатки скорочуються на 9,7% — з 25 мільярдів 135 мільйонів гривень до 22 мільярдів 755 мільйонів. Здається, усе зроблено згідно із законом, але навіть якщо не присікуватися до таких дрібниць, як запізнення на два дні із прийняттям постанови Кабміну про обмеження видатків, оскільки стаття 42 Закону про держбюджет передбачає, що це потрібно зробити «не пізніше 20 числа, наступного за місяцем, в якому сталося фактичне зниження надходження доходів», не можна не помітити, що цією постановою порушено статтю 19, яка містить перелік захищених статей видатків. За словами заступника голови Комітету Верховної Ради з питань бюджету Євгена Жовтяка, уряд зазіхнув на трансферти місцевим бюджетам, цільові субвенції працівникам освіти та ін. До того ж скорочення видатків безсистемне, а тому комітет запропонував Кабміну скасувати цю постанову та розглянути питання на сесії Верховної Ради. Що цікаво, скоротивши видатки Управління справами Верховної Ради та адміністрації Президента більш-менш рівномірно (більш як на 20 відсотків), свої видатки Кабмін взагалі не зачепив, а видатки власного Госпуправління скоротив лише на 15,5 відсотка. Зате фінансування Верховного суду скорочено більш як на 40 відсотків.

До речі, на засіданні Комітету Верховної Ради з питань бюджету ще 2 березня 1999 року зазначалося, що станом на 25 лютого захищені статті профінансовано на 44,9 відсотка, а на покриття заборгованості, що виникла в попередні роки, при річному плані 1 мільярд 61 мільйон гривень у січні-лютому виділено лише 7 мільйонів 633 тисячі гривень. У той самий час субвенції областям на освіту в січні-лютому не виділялися взагалі. Отож реальне скорочення видатків відбулося задовго до прийняття постанови Кабміну.

Але паралельно з цими діями чуємо заяви, що уряд планує погасити заборгованість у зарплаті та пенсіях, які разом становлять майже 9 мільярдів гривень. Додаймо до цього виплати за обов'язковими фінансовими зобов'язаннями держави в розмірі близько 15 мільярдів гривень і зрозуміємо реальність цих намірів. Тож і не дивно, що Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко заговорив про поступову емісію для погашення заборгованості бюджету із соціальних виплат. Незабаром Леонід Кучма його «поправив», зазначивши, що не підтримує прямих емісійних методів вирішення фінансових проблем, але це тим більше означає, що влада просто не знає, до яких «додаткових заходів» удатися, щоб поліпшити ситуацію з виплатами зарплати, пенсій та інших соціальних виплат поточного року.

Але, як то кажуть, головне не перемога, а участь, тож Кабмін видав постанову № 349 від 11 березня, яка має поглибити постанову від 16 листопада 1998 року з цього самого питання — погашення заборгованості у зарплаті та пенсіях. Та навіть якщо до 2000 року й буде погашено наявну заборгованість і не з'явиться нової, то це аж ніяк не означає, що громадяни реально отримають заборговане, оскільки ще в серпні минулого року 200 гривень були еквівалентні 100 доларам, а сьогодні за них не дають і 50. Тож борг поступово «розсмоктується». Очевидно, розуміє це і Президент України, який нещодавно під час наради з питань банківської діяльності зазначав: «У 1997 та 1998 роках доходи зведеного бюджету були майже однакові — трохи більше 28 мільярдів гривень. Однак з урахуванням інфляції картина є принципово іншою. У реальних цінах доходи бюджету зменшилися лише за один рік на 19,2 відсотка при спаді ВВП на 1,7 відсотка». Тому емісійне погашення заборгованості ще більше знецінить отримані гроші, особливо в умовах фактичної відсутності компенсації втрати частини доходів у зв'язку з порушенням термінів їх виплати.

Так само, як не вдасться зібрати ці кошти внаслідок посилення прямого чи непрямого податкового тиску. Згадаймо, як торік відреагувала економіка на низку указів Президента, що передбачали збільшення податків: за 1998 рік недоїмка зросла в 5 разів і на сьогодні становить половину держбюджету — 12 мільярдів гривень, а це свідчить про те, що межу податкового тиску перейдено і більше таким чином з економіки не вдасться нічого витиснути — навіть якщо згадати історію і запровадити податковий збір із кожного фруктового дерева, про що ми вже писали.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

У номер

✔ Рівне

Хоча до пікетування й не дійшло

Донорам, які мають справу з Рівненською станцією переливання крові, держава заборгувала 12 тисяч гривень. Лише після їх обіцянки пікетувати приміщення облдержадміністрації знайшлися кошти, щоб розрахуватися з людьми. Таке ставлення до донорів може відбити у них бажання здавати кров.

✔ Кіровоград

«Вербовий пояс»

Так називається акція, розпочата юними натуралістами Гайворонського району Кіровоградської області. Її мета — врятування від екологічної катастрофи однієї з найкрасивіших річок України.

Станція юних натуралістів закликала молодь району активно залучатися до цієї доброї справи: розчистити русло Південного Бугу та його притоки від звалищ сміття, вивільнити з полону та оживити джерела і уздовж обох берегів річки посадити верби.

✔ Донецьк

Цій молочній кухні корова не потрібна

Перший міні-завод з переробки сої відкрито в Донецьку. Ідея налагодити випуск соєвого молока спала на думку двом фермерам зі Старобишівського району — Геннадію Совпелю та Олександрові Палатнику. Потужність обладнання, встановленого в одній із молочних кухонь, — до сорока літрів продукту на годину. Виготовлятиме завод і інші дієтичні продукти.

✔ Сімферополь

Своє — найсмачніше

Заключна, четверта, виставка-ярмарок з укладання договорів між сільгоспвиробниками і курортними закладами Криму відбулася в Міністерстві АПК. Ця та всі попередні виставки, що пройшли в Ялті, Феодосії і Євпаторії, довели: кримські виробники здатні сповна забезпечити оздоровниці високоякісною продукцією.

Потенційні замовники з кількох десятків санаторно-курортних закладів, оцінивши продукцію сотень господарств, «примирившись» до цін і асортименту, обговорили форми доставки. Схоже, нинішнього курортного сезону потреба в закупівлі продовольчого імпорту відпаде.

✔ Ужгород

Ветерани — ветеранам

Свого часу Йосип Гасинець з Тячівщини та Михайло Федорко з Іршавщини воювали в Чехословацькому корпусі Людвига Свободи, що був сформований у Бузулуку. Нині вони — підполковники запасу чеської легії й живуть у Чехії. Нещодавно легіонери завітали в рідний край. І не з порожніми руками. Добровільні пожертвування від чеського товариства легіонерів вони передали 25 колишнім побратимам по зброї — закарпатцям, сім'ї котрих постраждали від стихії.

✔ Хмельницький

Директорові — персонального бухгалтера

Ще донедавна школи обласних центрів обслуговувала єдина бухгалтерія, котра ділила бюджетні кошти по закладах освіти, за них вела розрахунки і т. д. За такої системи директори шкіл не цікавилися, скільки витрачається води, електроенергії, чи нема зайвих телефонів тощо. Щоб раціональніше використовувалися гроші, міський голова Михайло Чекман розділив освітянський бюджет з розрахунку на одного учня і разом з грішми «передав» школам по бухгалтеру з колишньої централізованої бухгалтерії. Тепер педагоги мають думати не тільки про економію, але і про заробітки, меценатів...

Мал. Віктора ПОПОВА.

Один день мами Ані

Соціальний зріз

Цим матеріалом ми розпочинаємо серію публікацій про долю пересічної людини. В них — життя без прикрас, таке, яким воно є насправді. Можливо, саме через газету можновладці, до яких простій людині самотужки не достукатися, дізнаються лише про один день з життя вчителя, медика, селянина, робітника, пенсіонера, студента... І про ту нехитру правду, якою змушені нині жити наші співвітчизники.

Зазвичай Аня прокидається о пів на сьому ранку. Але в понеділок треба встати ще раніше — зібрати малого в садочок, де той (у «цілодобовій» групі) житиме до вечора п'ятниці, аж допоки мама не забере його додому. Вмитися (будинок без зручностей: колонка та туалет — у дворі), одягнутися самій і вдягти сина, сяк-так нафарбуватися (а їй 23 — красива молода жінка!). Коли є час, щось з'їсти (малий поснідає в садочку). Ось і рідна вулиця. Зранку вона зовсім не така, як удень. Ще темно. Добре, коли горять ліхтарі. Коли повітря просякнуте мрякою, в електричному світлі являються казкові образи, неначе з недоспаного сну.

Центральний парк. Ми зустрічаємося біля «орла» (так називають між собою мешканці міста пам'ятник на честь перемоги Петра Першого над шведами). До дитячого садочка — п'ять хвилин. Сьогодні, як і завжди, Олежка прийшов сюди перший. Коротке прощання на п'ять довгих днів.

Їхати на роботу — в інший кінець міста. Добре, що ходить маршрутка: 50 копійок — і за якісь пів години ми вже там. Аня працює продавцем — торгує хлібом з машини в одному зі спальних мікрорайонів. Власне, поламана машина, що виконує роль «хлібного кіоску», стоїть тут цілодобово. З п'ятнадцять хвилин чекаємо на водія Сашка, який має підвезти першу партію хліба. Аня одягає білий халат, Сашко допомагає відкрити неслухняні дверцята. Ще кілька хвилин минає, поки хлопець перевантажує буханці. Невдовзі з'являються і перші покупці. Ось і почався новий робочий день...

Щиро кажучи, витримати 12 годин на ногах без належної підготовки проблематично. Вдвічі проблематичніше — бути при цьому ввічливою, не зважати на часом необгрунтовані претензії покупців.

— А хліб свіжий?

— Тільки з пекарні.

— То чому такий твердий?

— Так на холоді ж...

Коли спадає перша хвиля покупців, Аня розповідає, що свого часу стояла з машиною на Центральному ринку. Навколо — ще з десяток машин з таким само хлібом. От коли доводилося крутитися: шалений потік людей, і всім треба встигнути приділити увагу, щоб не пішли до конкурентів.

— Це вже не перша моя робота в цій сфері, — каже Аня. —Кілька років тому працювала реалізатором парфумерії. Коли був попит, на життя вистачало, а як тільки цей бізнес занепав, знайомі допомогли влаштуватися «на хліб», бо він завжди людям потрібний.

— Але чому саме торгівля, — запитую, — невже не можна підшукати щось ближче до душі?

— Знаєш, коли в тебе мала дитина, про душу вже не особливо думаєш. Проблеми інші: чим нагодувати сина, у що його вдягти, за що купити іграшку. Я вже стільки місць роботи змінила... Ось зараз буде обід, розповім. — І раптом посміхається. — Але, гадаю, в мене все ще буде гаразд — не вічно перебиватимусь на хлібі.

«В обід» Аня закриває машину-кіоск, і ми йдемо до тутешньої кав'ярні. Дівчину тут знають — іноді беруть у неї хліб, —тому каву варять, як для себе. Але зазвичай Аню підгодовує Сашко, коли привозить «обідній» хліб: пакет кефіру, батон навпіл, трішки ковбаски. А коли й сто грамів, щоб зігрітися.

— Ну про що розповідати?.. — Аня почувається трохи ніяково. Видно, що не з тих, хто нарікає на долю. — Мати померла, коли ще вчилася у школі. Заміж вийшла рано. Кохання... Коли тільки познайомилися з майбутнім чоловіком, водив по барах, розповідав смішні історії. Були і гроші — хоч працював то там, то тут. Як одружилися, з'явилося маля, почалися перші проблеми. Чоловік дедалі частіше зникав з дому, відпочивав з друзями, не думав про завтрашній день. Я теж почала дещо по-іншому дивитися на наші стосунки. Коли щось казала, відбувався жартами, щось там допомагав по господарству — закрити варення, відремонтувати сарай... І знову зникав. Одного разу — на півроку. Назад не пустила. Не пробачила. Влаштувалася працювати до шкірмайстерні. Помер батько. Ховати допомагали родичі й колеги. Приходив і чоловік. Каявся. Простила, але не прийняла. Подала на розлучення.

— Напевно, важко було наважитися на такий крок?..

— Важко, але по-іншому не могла. Була робота, колеги, друзі, які підтримували. Інколи доводилося просити подругу Інну, щоб забирала Олежку з садочка.

— А родичі?

— Та що ті родичі. Якось удома загорівся холодильник. Добре, що сусіди побачили дим і викликали пожежників. Хоча нічого й не згоріло, але вся квартира була закопчена сажею. Ремонт робила самотужки. А родичі лише сварили: «Зовсім не дбаєш про сина, росте без матері!».

— А чи не думаєш про якусь освіту, ти ж бо в школі мала гарні оцінки?

— А я і вчуся, на заочному, в технікумі. Вже три сесії склала. Але на навчання зовсім не вистачає часу. У вихідні так кортить відіспатися...

Нашу розмову перервано. Приїхала машина. І день потягнувся далі. Підійшов якийсь дідусь, видно, знайомий, довго розпитував Аню про сина, а насамкінець зауважив, мовляв, легко вдягнена. Підбігли якісь хлопці, купили буханець і довго ще стовбичили коло машини, сиплячи анекдотами і намагаючись познайомитися. Жіночка з розчарованим обличчям (як розказала Аня, вже вкотре) повернула назад «підгорілий» батон, попросила обміняти на інший. Ставало зимніше, людей до машини підходило менше, десь о сьомій вечора заїхав Сашко, і вони з Анею поїхали «на фірму» здавати виручку.

Домовилися зустрітися за годину там, де й зранку, біля «орла». Мені довелося трохи зачекати, бо «на фірмі», як розповіла Аня, того дня було введено нову систему розрахунку з продавцями: 1,8 відсотка із загального виторгу, про решту — дбай сам...

— А знаєш, я полаялася, вирішила, що не працюватиму там більше, — сказала Аня, коли ми йшли до гастроному, щоб купити щось на вечерю. — Не повіриш, скільки я сьогодні заробила. Одну гривню. Це ж стільки за проїзд треба віддати...

Зізнаюся, спочатку не повірила. Але дорогою додому Аня розповіла мені про тонкощі роботи продавця. А вони, здебільшого зводяться до одного простого правила: «не надуриш — не матимеш».

— А я так не можу, — сказала Аня.

Вже на рідній вулиці вона раптом спитала:

— Знаєш, про що часто думаю, коли повертаюся з роботи? Про те, що практично не бачу життя. Пам'ятаєш, як співав Цой: «Ця ніч, і її електричний голос вабить мене до себе, і я не знаю, як мені прожити наступний день...». Розумієш — життя в електричному світлі... Але потім уявляю, що десь, у теплому ліжку, спокійно спить і бачить сни мій маленький син. І знаю — так треба, бо живу заради нього.

Ми дійшли разом до самих дверей. І коли прощалися, Аня показала малюнок, який син подарував їй на 8 Березня. Веселий малюнок грав яскравими фарбами...

Анастасія ПЕРЕПЕЛИЦЯ.

Полтава.

Золото не тьмяніє

Пам'ять

Україна йде назустріч 55-й річниці визволення від німецько-фашистських загарбників. Місто за містом, від сходу до заходу, відзначає цю дату. Недалеко вже й до Ужгорода — останньої п'яді визволеної землі.

А що ж наше телебачення? Чекаємо на двохсотсерійний показ «Чорної перлини». Вочевидь телебосів не цікавлять вітчизняна історія, мистецтво. Ось характерний приклад. Не так давно відзначалася 55-річниця Корсунь-Шевченківської битви, за оцінками істориків, другого Сталінграда. Перший Національний телеканал, «1+1», «Інтер» показали поверховий репортаж про урочистості у Корсуні-Шевченківському.

Казенність проведення хай залишиться на совісті організаторів подібних свят, але телебаченню це непростимо. Хіба так маємо висвітлювати події, які впливали на долю народу. Тим часом у Києві ще живуть фронтові кінооператори, які залишили для нащадків вікопомні кадри і Сталінградської, і Корсунь-Шевченківської битв, і багатьох інших з визвольного походу аж до Берліна.

Вони вже старенькі, наші фронтові оператори, оточені турботою дітей, онуків, друзів. Їхню ратну працю на воєнних дорогах час зробив неоціненною.

— Погода тоді у Корсуні була така, як нинішнього року, — пригадує Михайло Гольбрих. — Бездоріжжя, грязюка по коліна. Наша кореспондентська машина з апаратурою, плівкою застряла. Ревіли танки, артилерійські тягачі. Допомогти немає часу і нікому. І тоді я пішки подався до штабу командувача повітряною армією генерал-полковника Горюнова: може, підсяду на літак. Генерал подивився на капітана, як на людину, яка або вже похмелилася, або ще не встигла: літаки перевозять боєприпаси, поранених, продукти. А коли зрозумів, про що йдеться, звелів посадити кінооператора у літак командувача.

Кадри розгромлених ворожих військ у Корсунь-Шевченківській битві, зняті фронтовим оператором Михайлом Гольбрихом з літака командувача, знає увесь світ. Вони повністю увійшли у документальну кінострічку «Корсунь-Шевченківська битва» та у фільми Олександра Довженка. Не знайшлося їм місця тільки на телеекранах України у дні, коли відзначалася 55-та річниця цієї історичної події.

І це лише один приклад. Кінодокументалістика України воєнних і повоєнних років з розповідями про солдатські долі і долі солдатських вдів дуже багата. Не хочу наводити приклади її міжнародного визнання, численних призів на найпрестижніших міжнародних фестивалях, бо не про це мова. Чимдалі від нас живий кінодокумент, тим він дорожчий. Саме про це й хотілося сказати. І коли чую, що немає чого показувати по телебаченню з вітчизняного доробку, немає чим заповнити ту 30-відсоткову квоту для українського кіномистецтва, то є неправда.

Золото не тьмяніє...

Олена ЗАВГОРОДНЯ,
заслужений працівник культури України.

Щоб пошити гарний костюм, треба спершу пристойно вдягти фабрику

Діалог директора вінницького швейного об'єднання «Володарка» Леоніда Гавриша і директора регіонального відділення Держіннофонду, доктора економічних наук Миколи Петренка

Вітчизняний стиль: як працюють інноваційні кредити

Наша довідка. ***Вінницькі підприємства отримали від регіонального відділення Держіннофонду 28 мільйонів гривень. Профінансовано 50 технологічних проектів. Серед них — виробництво ліків і устаткування для автомобілів швидкої допомоги. Підтримано 4 підприємства сільгоспмашинобудування. Без інновацій не обійшлося створення першого вітчизняного пістолета «Форт» та деяких інших видів стрілецької зброї (нагадаю, її виготовляють на місцевому підприємстві «Форт»). Розпочато співпрацю з цукровозаводами: технологічне обладнання більшості з них — у жалюгідному стані.***

На оновлених підприємствах з'явилось 8 тисяч нових робочих місць — чим не аргумент на користь інновацій?

Скільки взяв, стільки й віддав

М. Петренко: — Як відомо, Держіннофонд, а його відділення діють у всіх областях держави, створено з метою сприяння розвиткові вітчизняного виробництва, насамперед його пріоритетних галузей. Відбираємо найбільш перспективні проекти. Тому й вимоги високі: документи проходять не одну, а багато експертиз. Адже йдеться про бюджетні кошти. Та й кредити дуже вигідні: підприємство повертає рівно стільки грошей, скільки позичило. Жодна інша структура в державі не позичає на таких умовах.

Коли п'ять років тому я побував на швейній фабриці «Володарка», то, як кажуть, за голову схопився — настільки жалюгідним видався технічний стан виробництва. Допомагати треба було негайно. Але що таке 200 тисяч гривень (саме стільки передбачалось у проекті)? Крапля в морі...

Л. Гавриш: — Згоден з вами, Миколо Іллічу, але для нас тоді це була рятівна соломинка. Якби не кредити іннофонду, фабрика стала б, що називається, гола й боса. Не секрет, що майже 90% підприємств галузі або повністю розпалися, або ледве зводять кінці з кінцями.

М. Петренко: — Будемо відверті, крім передбачених коштів, колектив міг не отримати жодної гривні. Так що тут більше заслуга ваша, Леоніде Тарасовичу, як керівника, спеціалістів. Ви зуміли, як кажуть, сподобатись. А головне — вміло й оперативно розпорядилися позиченими коштами. До копійки витратили за призначенням. Після довгих консультацій врешті-решт було прийнято рішення продовжити кредитування «Володарки».

Л. Гавриш: — Протягом чотирьох років від іннофонду було отримано 5 мільйонів 195 тисяч гривень. До них долучили 3 мільйони власних коштів. Ще півтора мільйона виділило Мінпромполітики. Таким чином, на наше технічне переоснащення затрачено майже 10 мільйонів гривень. Зате повністю оновили обладнання.

«Невже це ми шили?..»

Л. Гавриш: — Якось на складі знайшлось декілька зразків нашої старої продукції. Роздивлялись їх, як музейні експонати. «Невже ми могли таке шити? —дивувались робітниці. — Хіба таке можна носити?» Втім, на обладнанні, яке тоді мали, кращого костюма і не пошиєш. Інша справа нині. Всі технологічні лінії —зарубіжного виробництва. В їх основі — принцип волого-теплової обробки тканини. Так шиють на Заході. На співпрацю з їхніми фірмами змушені були йти тому, що вітчизняна промисловість не виробляє обладнання для легкої промисловості.

Тісні зв'язки в нас із партнерами з Німеччини і Словаччини. Співпрацюємо також з англійцями, угорцями і навіть американцями. Так що наші костюми носять американські й англійські денді. І модниці з Німеччини купують блузи, жакети та брюки, пошиті у Вінниці. До речі, саме з Німеччини надходить найбільше замовлень. Нові технології у переважній більшості теж звідти.

М. Петренко: — Даруйте, Леоніде Тарасовичу, що перебиваю, пригадався випадок, коли ви одного разу дуже розчарували німців. Не якістю виробів, ні. А тим, що фабрика нарешті повністю розрахувалася за поставлене обладнання. Пригадую, тоді представники фірми-постачальника не йняли віри: невже знайшли такі кошти?..

Л. Гавриш: — Для їхнього невдоволення були підстави. Бо поки ми мали борги, перебували в постійній залежності. Нам диктували ціни. Дуже прискіпувались до якості виробів. До того ж, не завжди справедливо. Тепер уже ми починаємо вимагати. Розміщуєте замовлення — підвищуйте платню. І таки добилися цього. А це дало можливість за вищими розцінками оплачувати роботу своїх трудівниць.

Але — відверто кажучи — у такій співпраці є багато позитивного. Робітники й спеціалісти мають можливість підвищувати кваліфікацію: наші їдуть до них, німецькі бувають у нас. Адже всі ноу-хау поки що у них, а не в нас. І технології, і конструкції, і моделі запозичаємо звідти. Та й заробляти валюту потрібно.

Леонід ГАВРИШ

Микола ПЕТРЕНКО

Спитаєте, а як же наш споживач? На внутрішній ринок теж ідуть вироби. Поставляємо їх стільки, скільки він споживає. Але замовлень мало. Менше 20% від загальної кількості продукції реалізуємо в себе. Решта йде на експорт. І не тому, що висока ціна: у середньому вишуканий чоловічий костюм коштує 150 гривень. Просто більшості людей, хоч як прикро, не до модного вбрання. Та що казати, коли навіть замовники із державних структур не можуть вчасно розрахуватися. Міністерство внутрішніх справ, наприклад, заборгувало торік мільйон гривень.

Наша довідка. *За час реалізації інноваційного проекту в колектив «Володарки» додатково влилося 380 робітниць. Підприємство почало працювати у дві зміни, а вихідний — тільки один. Удвоє зросли обсяги виробництва. Воно стало рентабельним. Колектив нарешті відчув грунт під ногами: за підсумками минулого року з'явились перші довгождані прибутки.*

Нема заборгованості перед бюджетом. Зарплата робітникам теж видається без затримки. У середньому виходить 196 гривень на місяць (у 1995 р. було 85 грн.).

У «Володарки» гарна репутація за кордоном. Два роки поспіль фабрика бере участь у міжнародному ярмарку в Лейпцігу. Колектив виконує замовлення для відомих фірм, зокрема, «Валді», «Чоловіча мода Дрездена».

Що винен, оддати повинен

М. Петренко: — У мене нема сумніву, що «Володарка» поверне позичені в держави кошти. До речі, зверніть увагу на таку цифру: за час фінансування проекту підприємство сплатило майже 4 мільйони гривень податків, тобто лише трохи менше від отриманого кредиту. Закон «Про науку й науково-технічну діяльність» передбачає пільгове оподаткування підприємств, які освоюють інноваційну продукцію. Задум гарний: у такий спосіб підприємство швидше розрахувалося б із кредитами. Але, на жаль, цей пункт закону залишається тільки на папері. На моє переконання, такі підприємства необхідно підтримувати, бо це острівці відродження власного виробництва, створення конкурентоспроможної продукції. Думаю, як тільки фабрика почне повертати кредити, продовжимо з колективом співпрацю. Допомагати хочеться тому, хто працює.

Л. Гавриш: — Якби не податковий тягар, ми б уже приступили до повернення кредитів. На жаль, оборотні кошти до копійки вимітаються. Найбільше допікають авансові платежі: продукцію ще не довезли до магазину, а податок уже плати. Тому ми ввійшли з пропозицією в Держіннофонд хоча б на один рік відстрочити термін повернення позички.

З другого боку, дуже правильно зауважив Микола Ілліч, не можна зупинятися на досягнутому. Нашої галузі це стосується особливо: мода така мінлива! Тому оновлення виробництва не припиняємо: будуємо новий виробничий корпус, ввели в дію котельню. Шити немодні вироби ми вже ніколи не зможемо.

Діалог записав
Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Довідка
Де одягнутись від «Володарки»

У Києві — в магазині «Деснянка» (бульвар Лесі Українки, 16).

У Вінниці — магазин «Володарка-Люкс» (вул. Фрунзе) та магазин одягу по проспекту Коцюбинського.

Тел. підприємства: (0432) 26-57-06, тел./факс 27-06-70.

Найвищий ефект лікування дає тоді, коли воду цю вживають безпосередньо з джерел

«Верховина» лікує навіть анемію

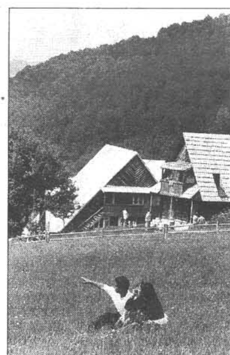
Спонсор лотереї «ГУ»

Ця оздоровниця, розташована на бальнеологічному курорті «Сойми» поблизу відомого «гірського ока» —озера Синевир, напрочуд вдало поєднує цілющі властивості місцевих мінеральних вод «Сойми» та «Келечинська» з гірським лікувальним кліматом.

— А тому, — каже головний лікар санаторію Тимофій Шуберт, — тут лікують залізодефіцитні анемії різних форм й етіології, а також хронічні гастрити, гастродуоденіти, виразкову хворобу шлунка і дванадцятипалої кишки, хронічні холецистити й панкреатити, дискінезії жовчного міхура і кишечника, які супроводжуються розладами всмоктування заліза. І все завдяки тому, що вдало поєднуємо ці мінеральні води з цілим комплексом інших чинників. Оскільки «Сойми» й «Келечинська» під час розливу в пляшки дещо втрачають свої цілющі властивості з огляду на їх хімічний склад, найвищий ефект лікування дає тоді, коли воду цю вживають безпосередньо з джерел.

«Сойми» — мінвода середньої мінералізації, хлоридно-гідрокарбонатна, натрій-кальцієва. Вона містить вуглекислоту в значній кількості, а сірководень — у мінімальній. Є також в її складі калій, закис заліза, амоній, сульфати, йод, фтор, кремнієва та ортоборна кислоти, загальний сірководень, арсен, органічні речовини. Все це протидіє запальним процесам та алергії, запобігає атеросклерозу, виводить з організму токсичні речовини, сповільнює процес старіння, має кровотворні функції, лікує хвороби підшлункової залози.

Вода «Келечинська» — маломінералізована, вуглекисла, залізиста, гідрокарбонатна, натрієво-кальцієво-магнієва й представляє групу нарзанів з високим умістом заліза та інших біологічно активних компонентів: міді, цинку, марганцю, кобальту. Відносними її аналогами, вважають спеціалісти ужгородського науково-

практичного об'єднання «Реабілітація» (з ними тісно співпрацюємо вже не перший рік), є забайкальські і та кисловодські нарзани.

Директор НПО «Реабілітація» Іван Лемко відзначив ще деякі особливості «Келечинської»:

— Вона має стимулюючий вплив на процеси кислотоутворення, значно поліпшує захисні властивості слизової оболонки кишково-шлункового тракту, знижує протеолітичну активність шлункового соку. Вміст у високих концентраціях заліза закисної та окисної форм дає змогу швидко відновлювати його дефіцит в організмі людини. За властивостями мінеральних вод оздоровниця «Верховина» має переваги над іншими, в тому числі й такими, як курорти Моршин та Миргород, адже ці води ще виводять з організму радіоактивні елементи, солі важких металів, підвищують імунітет, сприятливо діють і на дітей, і на людей похилого віку. Враховуючи високу біологічну доступність заліза з мінводи «Келечинська», курс лікування залізодефіцитних анемій в основному 3 — 4 тижні.

— Не можна обійти й такий важливий чинник, як лікувальна дія гірського клімату, адже санаторій розташований у межигір'ї на висоті 600 метрів над рівнем моря, — додає Тимофій Шуберт. —А ще в нас досить насичена програма активного відпочинку: екскурсії й туристичні мандрівки, спортивні змагання, влітку — купання у прозорій воді гірської річки, взимку — лижні походи. Можна й порибалити. Широка сфера додаткових послуг: парафінотерапія, фізіотерапія, кліматотерапія. Лікувальне харчування в нас —індивідуальне. Здебільшого в санаторії лікуються пацієнти з радіаційно забруднених зон України й навіть Білорусі, ліквідатори аварії на Чорнобильській АЕС. Добрі результати реабілітації підтверджені більш як 40 науковими працями, опублікованими і в Україні, і за рубежем, а також численними добрими відгуками гостей «Верховини».

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Адреса санаторію: 295334, Закарпатська область, Міжгірський район, село Сойми. Телефони: (8-031) 46-9-12-25, 46-9-15-57. Їхати будь-яким потягом до станції Воловець, звідти автобусом санаторію до місця; автобусами Львів — Міжгір'я, Львів —Тячів; автомашинами через Стрий, Моршин, Долину.

Вода, що виводить радіонукліди

Прошу слова

Усім пробачили, кому заборгували

Раз у раз чуєш нарікання керівників країни на гострий брак інвестицій в агонізуючу економіку. Водночас держава цілковито відбиває бажання підтримувати її: вона знецінила вклади громадян, заборгували їм, не сплативши страховок, товарної позики 1990 року. Та якщо про це кредитування у верхах ще пам'ятають, то від 3-відсоткової «золотої» позики 1982 року, схоже, й зовсім відхрестилися.

У Мінфіні стверджують, що облігацій залишилося небагато. Тим паче їх треба переєструвати, щоб хоч частково повернути довіру людей до можновладців.

Що ми, держателі облігацій 1982 року, пропонуємо?

Провести чітку реєстрацію цінних паперів у Ощадбанках.

Створити комісію з підготовки випуску облігацій внутрішньої державної позики і випустити два види облігацій: для обміну на облігації «золотої» позики і для продажу населенню. В тиражах мають брати участь обидва види облігацій.

Люди в переважній більшості азартні. І якщо серед виграшів будуть солідні предмети (квартири, машини, побутова техніка), справа варта заходу.

Від імені багатьох і багатьох власників цінних паперів прошу керівників Кабміну та Мінфіну розглянути наші пропозиції і повернути борги ошуканим громадянам.

Марія АФОНІНА.
Київ.

Читацький мікрофон

Усім рота не затулити

Стабілізація економіки та зростання добробуту відбувається у нас лише на телеекранах та по радіо. У житті все не так, а народові, за старою звичкою, затулюють рота. Якщо позбавити наших обранців недоторканності, то й вони не зможуть навіть слова сказати за своїх виборців.

С. КУНИЦЯ.
Біла Церква
Київської області.

Хто дошкульніше вжалить

Послухаєш виступи декотрих депутатів на сесіях і так сумно стає: жалять один одного і кожен намагається зробити це чим дошкульніше. А їхні слова — як мильні бульбашки. Немає довіри ні до їхніх слів, ні до партій.

Микола ТАРАНОВСЬКИЙ.
Яруга
Могилів-Подільського району
Вінницької області.

Хто останній за премією?

Шановні депутати! У першому читанні проекту закону «Про освіту» вами усунуто пункт про обов'язкове викладання українською мовою у вузах. Пропоную розробити і прийняти систему нагород для відзнаки тих депутатів, що прославилися на ниві антиукраїнського державотворення.

Всеволод ПОПЕРЕЧНИЙ.
Чорний Острів
Хмельницької області.

Фото з конверта

Грай, сопілко, грай!
Фото Юрія ГРАБАРЯ.
Коломия.

«Не підпускати на гарматний постріл»

Чи можна принизити честь і гідність правдою?

Повертаючись до надрукованого

Якби я був міністром освіти, а в держави виникла гостра потреба в педагогічному творінні на тему «Як не треба керувати школою», роботу замовив би панові Гуцуляку з Городенківщини. Ціни не було б тому методичному посібникові.

Та я не міністр, а Василь Миколайович трактатів не пише. Він спеціалізується в іншому жанрі — епістолярному.

Своїм листом удостоїв і редакцію.

«Зі сльозами на очах і болем у серці перечитував я статтю вашого кореспондента В. Бабуха «Медаль під арештом із санкції директора»(...) і ніяк не міг зрозуміти: як міг кореспондент такої поважної газети допустити такі «неточності». (Граматику з орфографією зберігаю, щоб не бути звинуваченим у «неточностях».)

Що ж викликало сльози і біль у пана Гуцуляка? Чим мій колега «наніс... велику моральну шкоду, принизив честь і гідність» колишнього директора загальноосвітньої школи із села Торговиця?

Правдою. Констатацією всім відомого в області факту «зберігання» срібної медалі Надійки Кордійчук у кабінетному сейфі протягом року. Вибачте, одинадцяти місяців.

«Щодо медалей, то дійсно, на випускному вечорі 21 червня 1997 року я не вручав нікому — не було їх на той час у мене, — зізнається Василь Миколайович. —Одержав я ці медалі з вини інспектора районного відділу освіти М. Павлюк аж на третій день після випускного вечора».

Одержав, поклав у сейф і лише торік у травні розпорядився віднести нагороду батькам медалістки.

Усе так, як написав у згаданій статті колега з Буковини. Що ж спонукало Гуцуляка взятися в черговий раз за перо і вимагати спростування «на тій же 6-й сторінці, тим же шрифтом»?

З'ясовувати це після кількох настійливих дзвінків із Торговиці я поїхав до ображеного.

* * *

На той час педагог шалено відбивав атаки і сам активно наступав. Про це мені розповіли в райдержадміністрації.

Оборону Гуцуляк тримав проти колег, які інформували прокуратуру про не адекватні посаді директора матеріально-фінансові дії.

— Триває перевірка, нічого конкретного сказати не можемо — Гуцуляк дає пояснення, доводить свою правоту, — казали мені в прокуратурі.

Напередодні він нападав на райвідділ освіти, переконуючи районний суд в незаконності переведення його, Гуцуляка, на посаду вчителя. Не переконав.

У районо пояснили, що після історії з «арештом» медалі Гуцуляка за два місяці до кінця дії контракту було попереджено про те, що з ним не буде підписаний контракт на новий термін.

— Цього не хоче колектив, думку якого ми не можемо ігнорувати, — зазначив завідувач відділу освіти Микола Василик.

Тут я дізнався, що пан Василь, отримуючи атестати зрілості, медалі випускників узяти... забув.

Інспектор Марія Павлюк досі не може пояснити цієї забудькуватості.

— А нагороди отримував на третій день не директор, а його заступник, — уточнює інспектор.

То лукавить пан Василь чи його дійсно пам'ять підводить? Пізніше він ледь не божився, що є наказ про дисциплінарні покарання вчителям за окозамилювання, та його не виявилося. «Значить, усно оголосив догану», — без тіні збентеження відрізав Гуцуляк.

Зустрілися ми з ним у школі. В його колишньому кабінеті. Гуцуляк одразу почав з претензій до газети.

— Чого добиваюся? Справедливості. Після виступу «Голосу України» мене перевели на посаду вчителя. Вини своєї не визнаю — мене не люблять через мою вимогливість і принциповість.

Проникливий погляд очей, а в них запитання: вірите, шановний?

Не вірилось. На зборах педколективу сумніви остаточно розвіялися.

* * *

Це зібрання, по суті, було продовженням зборів напередодні. На них колеги настирливо допитувалися у свого вчорашнього керівника: де ділися 100 канадських доларів, які Гуцуляк отримав на потреби школи від їм'ярек?

Його пояснення («купив штори, які лежать у коморі завгоспа») вчителі не прийняли: «Нам не штори потрібні, а ремонт електродвигуна!» Гуцуляк стояв на своєму.

Збори гули, сміялись, кричали, плакали. Колишній директор почув про себе і своє керування те, чого не чув ніколи. Та що з того? Чимало запитань все одно лишилося без відповіді. Мене ж зацікавила історія з грошима, які збирали з батьків з волі директора начебто на придбання котла.

Розповідає колишній завгосп школи Ганна Стефанюк:

— Гуцуляк розпорядився зібрати гроші і списки у класних керівників, що я собі на біду і зробила. Отримавши 2400 гривень, я поклала їх у сумочку і не розлучалася, доки не віддала до копійки директорові. Два місяці ходила з грошима з дому до школи, тремтячи за гривні і життя...

Зате спокійним був Гуцуляк. Щодня він брав певні суми на будівництво котельні, «звітуючи» перед завгоспом розписками. А понад 400 гривень Гуцуляк узяв собі, продавши рідній школі шифер і цеглу з власного обійстя...

— Це грубе порушення фінансової дисципліни і порядку ведення касових операцій, — прокоментував ситуацію заступник начальника планово-фінансового управління Міністерства освіти Олександр Глазков. — Досвід переконує: там, де гроші готівкою, — там порушення. Для прокурора такі факти, може, не є підставою для кримінального переслідування, але з точки зору педагогічної етики це несумісно з посадою директора.

«Принциповість» і прискіпливість Гуцуляка довели до сліз і болю в серці не одного вчителя. А ось до себе, виявилося, пан Василь вельми лояльний і невимогливий. Подумаєш, за якихось там дві тисячі гривень такий галас здійняли!..

* * *

— То що ж спростовувати, добродію Гуцуляк? —запитав я після зборів.

Після того, як у кожного з учителів, згаданих у статті в зв'язку з підробкою оцінок у журналах, запитав, чи не образила їх ненароком газета. І почув: «Ні».

Після того, як висловилася більшість педагогів щодо мікроклімату, створеного директором («колектив розбито на табори, дітей налаштовують проти вчителів»), його методів керування.

— Газета замахнулася на честь мою і моєї сім'ї, передусім карикатурою з написом «Вибач, люба, але медаль одна». Мій син не отримував медалі. Вимагаю спростувати і те, що Калина Гуцуляк «ні з сього ні з того переправила «5» з геометрії на «4».

Підтверджую: син Гуцуляків не отримував медалі, але ж про це в статті Василя Бабуха і не йшлося.

Підтверджую: виправляючи оцінки Кордійчук, учителька Гуцуляк керувалася не вимогами батьків, а виключно Положенням про порядок визначення підсумкових оцінок, затвердженим наказом обласного управління освіти.

Вимога нашого опонента виконана. Та чи задовольниться він цим? Судячи з листа, надісланого до редакції одразу ж після мого від'їзду з Городенки, добродій Гуцуляк збирається атакувати і автора цих рядків.

А тим часом у газету надійшов лист учителів школи. У ньому є й такі рядки: «Час, нарешті, сказати пан Гуцуляку: зась! Таку людину на гарматний постріл не можна підпускати до директорського крісла»...

Іван ІЛЛЯШ.
Івано-Франківська область.

Без роду і без статусу

Напишу вам і я

Звертаюся до тебе, шановна редакціє, з проханням бодай порадити, як мені переконати можновладців у тому, що під час війни я не байдикував, а тому маю право на отримання статусу учасника Великої Вітчизняної війни.

Я, Діденко Олексій Павлович, 1929 року народження. Оце і всі мої паспортні дані: числа, місяця, місця народження у ньому не значиться. До 11 років я був Олексієм Невідомим — це прізвище мені дали в дитбудинку в Переславі-Хмельницькому.

Через деякий час мене захотіла всиновити вихователька тьотя Оля та її чоловік-льотчик. Часто я ходив до них додому, дуже звик до обох, але їм чомусь відмовили. Коли я вчився в другому класі, мене хотів забрати до Києва поважний дядько. Пізніше ще один, який назвався батьком, але я його не признав. Одне слово, з усиновленням нічого ні в кого не вийшло.

У 1940-му приїхав до мене хлопець років на шість старший. Він переконав директора, що я його брат, і переписав мене на прізвище Діденко. З братом Іваном ми довго чекали повернення батьків з Оренбурга, яких, за його словами реабілітували, але почалася війна і ми загубилися — брата забрали в армію, а я став працювати на спорудженні укріпрайонів під містом. Дитбудинок евакуювати не встигли, я з хлопцями втік з-під фашистів і невдовзі опинився в дитячому притулку Сталінграда. І тут довелося копати окопи, виконувати інші роботи. Згодом дитбудинок вивезли до Астрахані, потім до Гур'єва і, нарешті, до Джамбула. З величезного дитячого гурту нас залишилося з директором 14. У 1943-му я вступив до ремісничого училища, де вчився і працював на полях сусіднього радгоспу до кінця війни.

Ось так прожив свої перші 16 літ і зим. Жодних документів про вищезгадане, звісно, в мене немає.

Сім останніх років я пишу листи в місця, де був у дитбудинках і училищі, — відповідей не отримав. Надійшов, щоправда, лист із Міністерства закордонних справ України, але невтішний: дані про Джамбульське ремісниче училище в архівах відсутні.

Виходить, усе життя прожив Невідомим, без роду і племені, а тепер ще й статусу ветерана війни не маю.

Олексій ДІДЕНКО.
Івано-Франківськ.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Це, на жаль, не єдиний лист про неординарну ситуацію, в яку потрапили підлітки часів Великої Вітчизняної. Гадаємо, тільки влада на місцях може допомогти сьогоднішнім ветеранам, якщо захоче, звичайно, перейнятися проблемами сиволоих...

Принаймні, з цим проханням звертаємося до Івано-Франківської облдержадміністрації, управління соціального захисту і сподіваємося, що бодай на старість Олексій Павлович Діденко матиме статус, якого заслужив усім своїм нелегким життям.

ВИЩИЙ ЗАКЛАД ОСВІТИ

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ

ДЛЯ АБІТУРІЄНТІВ'99

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

24 КВІТНЯ – 24 КВІТНЯ – 24 КВІТНЯ – 24 КВІТНЯ

11.00

МАГІСТР, БАКАЛАВР З:
-ФІНАНСІВ;
-БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ;
-ОБЛІКУ І АУДИТУ;
-МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІКИ;
-МАРКЕТИНГУ;
-ПРАВОЗНАВСТВА.

Адреса: м. Київ-011, вул. Панаса Мирного, 26, тел.: 290-89-24, 573-94-98

КИЇВСЬКИЙ КОЛЕДЖ НЕРУХОМОСТІ

оголошує набір студентів на 1999 рік (на базі 9 та 11 класів)

за спеціальностями:

Фінанси. Бухгалтерський облік. Біржова діяльність.

при навчанні за всіма спеціальностями передбачено вивчення спецпредметів, які стосуються сфери нерухомості.

Термін навчання: **3** роки на базі 9 класів; **2** роки на базі 11 класів

Вступні іспити: **українська мова і математика.**

Для тих, хто вже працює у сфері нерухомості і має практичний досвід, діє заочне відділення. Термін навчання за спеціалізацією "Оцінка цілісного майна, операції з нерухомістю" спеціальності "Біржова діяльність" - до двох років.

Після закінчення навчання студенти отримують **диплом про вищу освіту першого рівня акредитації**.

Навчання платне. Система оплати диференційована.

Інформація за телефоном: *(044) 241-33-50*

Порядок денний загальних зборів акціонерів ЗАТ «Мелітопольбуд»

що відбудуться 31 травня 1999 р. о 14-й годині в приміщенні залу ДК «Октябрь» за адресою: ул. К. Маркса.

Реєстрація учасників з 10-00 до 13.45.

1. Звіт правління про господарську діяльність товариства у 1998 р.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Звіт спостережної ради.
4. Затвердження балансу за 1998 рік.
5. Вибори до складу ревізійної комісії.
6. Затвердження напрямів роботи на наступний 1999 рік.
7. Затвердження змін до статуту та положень, що регламентують діяльність товариства.
8. Про випуск акцій другої емісії та збільшення статутного фонду товариства.
9. Про делегування окремих повноважень загальних зборів правлінню.

Повідомлення про збільшення статутного фонду ЗАТ «Мелітопольбуд»

1. Збільшення статутного фонду проводиться з метою залучення додаткових коштів, що будуть направлені на соціально-економічний розвиток підприємтва.

Збільшення статутного фонду здійснюється шляхом випуску нових акцій.

Розмір збільшення статутного фонду 100 000 грн.

2. Ст.5.1 та 5.2 статуту товариства предбачається викласти у такій редакції:

5.1. Для обеспечения деятельности ЗАО «Мелитопольстрой» образуется Уставной фонд. Уставной фонд общества составляет 112 023.64 грн.

5.2. Уставной фонд разделен на 11202364 простых именных акций наминальной стоимостью 1 (одна) копейка каждая.

3. Додатково випускаються 10 000 000 штук простих іменних акцій номінальною вартістю 0,01 гривень кожна. Загальна номінальна вартість акцій додаткового випуску 100 000 гривень.

4. Акції розміщуються виключно серед акціонерів товариства шляхом укладення договорів купівлі-продажу між емітентом та акціонером.

5. Розміщення акцій починається на 3 (третій) день після прийняття рішення про випуск акцій у бухгалтерії ЗАТ «Мелітопольбуд» і закінчується через 2 дні.

6. ЗАТ «Мелітопольбуд» відшкодовує збитки, пов'язані зі зміною статутного фонду, а саме — заміну бланків акцій першого випуску та поштові витрати на їх пересилку.

Вниманию акционеров ОАО «Северодонецкий Химремонт»

Доводим до сведения акционеров, что 22 апреля 1999 года в 14 часов по адресу: г. Северодонецк, ул. Пивоварова, 17, актовый зал ОАО «СХР», состоится очередное собрание акционеров.

Повестка дня

1. О результатах финансово-хозяйственной деятельности ОАО «СХР» за 1998 год и основных направлениях работы в 1999 году.
2. Отчет ревизионной комиссии.
3. Утверждение порядка распределения прибыли за 1998 год.
4. Выборы ревизионной комиссии.

Регистрация участников с 12 до 13.30. При себе иметь документ, удостоверяющий личность, доверенность на право участия в собрании (для представителей акционеров).

Телефон для справок 4-24-28. Факс 2-89-64.

Арбітражний суд Херсонської області (325000, м. Херсон, вул. Горького, 18) порушив справи про банкрутство:

1. Справа № 6/17-б — ПП «Карат» (код ЗКПО —22732436), юридична адреса: 326800, Херсонська область, м. Каховка, вул. Мелітопольська, 164, р/рахунок 000468247 у філії АППБ «Аваль» у м. Каховка, МФО 352509.

2. Справа № 6/143-б — ТОВ ПТФ «Агроінвест Лтд» (код ЗКПО — 22749690), юридична адреса: 326822, Херсонська область, Каховський район, с. Заозерне, р/рахунок 000260025 у філії АППБ «Аваль» у м. Каховка, МФО 352509.

3. Справа № 6/142-б — ПП «БМВ» (код ЗКПО —24121568), юридична адреса: 326800, Херсонська область, м. Каховка, вул. Чапаєва, 24, р/рахунок 26007167 у філії АППБ «Аваль» у м. Каховка, МФО 352509.

4. Справа № 5/26-б — КП «ПМК-158» (код ЗКПО —01352853), юридична адреса: 326800, Херсонська область, м. Каховка, Чаплинське шосе, р/рахунок 26001201255001 в Каховському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 352101.

5. Справа № 6/9-б — ВАТ «Ансет ВП Лтд» (код ЗКПО — 22754099), юридична адреса: 326400, Херсонська область, м. Скадовськ, вул. Гагаріна, 88, р/рахунок 26002227500001 у Херсонському відділенні КБ «Приватбанк», МФО 352479.

6. Справа № 6/10-б — ЧП «Турбота» (код ЗКПО —23138391), юридична адреса: 326400, Херсонська область, м. Скадовськ, вул. Радянська, 30/29, р/рахунок 2600181885 в обласній дирекції АКБ «Укрсоцбанк», МФО 352015.

Письмові звернення щодо майнових вимог та умов санації необхідно подати до арбітражного суду не пізніше одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд Тернопільської області (282000, м. Тернопіль, вул. Острозького, 14-а) порушив справи про бакрутство № 2/Б-20-25 колективного учбово-виробничого підприємства «БІТ» (м. Тернопіль, вул. Слівенська, 3), р/р 26008301780186 у Промисловому відділенні ПІБ м. Тернополя, МФО 338288.

Заяви кредиторів і санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Одеської області (270032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4) порушив справу № 7477/26 про банкрутство Фрунзівського ССТ (м. Фрунзівка, Одеська обл., вул. Леніна, 50). Р/р 26005200030001 в АПБ м. Фрунзівка, МФО 328163, код 01760552.

Кредиторам звертатися протягом місяця до арбітражного суду.

До відома громадськості ЗАТ «Укртара-Інвест»

звернулося до Національної комісії регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії за нерегульованим тарифом на території України.

Поштова адреса: 252146, м. Київ, вул. Чаадаєва, 2-Б.

Телефон 474-27-00, тел./факс 475-35-61.

До відома громадськості

Товариство з обмеженою відповідальністю **«Банкпромсервіс»** звернулося в Національну комісію регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії за нерегульованими тарифами на території України та міста Харкова.

Поштова адреса: м. Харків, вул. Матросова, 20.

Тел.: (0572) 14-17-85, 14-17-86.

Факс: (0572) 14-17-26, 14-17-85.

До відома громадськості

Товариство з обмеженою відповідальністю **«Меріт»** звернулося в Національну комісію регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням електричної енергії за нерегульованими тарифами на території України та міста Харкова.

Поштова адреса: 310057, м. Харків, вул. Пушкінська, 38, кв. 1.

Тел.: (0572) 14-17-85, 14-17-86.

Факс: (0572) 14-17-26, 14-17-85.

Повідомлення про скликання загальних зборів акціонерів відкритого акціонерного товариства «СУМИВОДБУД»,

які відбудуться о 10 годині 4 червня 1999 р. за адресою: м. Суми, вул. Пролетарська, 69, актовий зал Облагробуду

Порядок денний: 1. Затвердження регламенту загальних зборів акціонерів. 2. Звіт голови правління про роботу ВАТ за звітний період. 3. Звіт голови ревізійної комісії про проведену роботу за звітний період, висновок ревізійної комісії щодо річного звіту та балансу ВАТ. 4. Затвердження річного звіту та балансу. 5. Обрання спостережної ради. 6. Обрання голови та членів правління. 7. Обрання ревізійної комісії. 8. Створення дочірніх підприємств. 9. Внесення змін та доповнень до статуту ВАТ. 10. Затвердження внутрішніх положень про правління, спостережну раду, ревкомісію. 11. Передача ведення реєстру акціонерів реєстратору, затвердження умов договору на ведення реєстру акціонерів. 12. Визначення форми випуску акцій.

З документами, пов'язаними з порядком денним зборів, можна ознайомитися за 10 днів до зборів за місцезнаходженням АТ: м. Суми, вул. Кірова, буд. 27, ВАТ «Сумиводбуд».

Учасникам зборів потрібно мати при собі паспорт та доручення на право брати участь у зборах.

Початок реєстрації учасників зборів з 8.00 до 9.30

Довідки за телефонами (0542) 27-11-23, 27-00-20. **З повагою, правління.**

К сведению акционеров ОАО «Новоазовское АТП 11419»

Сообщаем, что общее собрание акционеров состоится 28 апреля 1999 года в 11.00 по адресу: 342110, г. Новоазовск, ул. Людникова, 13 (в зале АТП).

Регистрация участников собрания с 9.00.

Повестка дня

1. Отчет правления о работе ОАО "Новоазовское АТП 11419" за 1998 год.
2. Отчет ревизионной комиссии за 1998 год.
3. Выборы председателя правления.
4. Утверждение устава ОАО в новой редакции.

Телефоны для справок: (296) 2-16-56.

Правление ОАО «Новоазовское АТП 11419».

Товариство з обмеженою відповідальністю **«Мойра»**, зареєстроване Московською райдержадміністрацією м. Києва 16.12.1997 р., ідентифікаційний код 21576744, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються за адресою: м. Київ, вул. Васильківська, 30.

Утерянный сертификат аудитора Середы Т. Ф. серии Б № 000063, выданный 11.05.95 г., решением АПУ № 32, считать недействительным.

Арбітражний суд Рівненської області (266023, м. Рівне, вул. Відінська,10) порушив справу № 5/72 Б/99 від 26.03.99 р. про визнання банкрутом КСП «Зоря» (266320, с. Жалин, Костопільського району, Рівненської області. Р/р 26003200322001 в «Агробанк» м. Костопіль, МФО 333045, код 03774110).

Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Арбітражний суд Чернігівської області (250000, м. Чернігів, вул. Леніна, 43 порушив справу № 4/686 про банкрутство Міжгосподарської госпрозрахункової будівельної дільниці Чернігівського облагробуду.

Юридична адреса: 251050, смт Короп, вул. Кірова, 75. Р/р 26008201110001, МФО 353144, код 03588040 в Коропському АК АПБ Україна.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

У номер

✔ Полтава

«Зелені» для зелених насаджень

В цехах Гоголівського лісництва Миргородського держлісгоспу виконується замовлення австрійських та словенських підприємців, що виготовляють тару, а також паркетні та меблеві заготовки. Щомісяця колектив відправляє на експорт майже 100 кубометрів деревини. І отримує за це «зелені» для розширення зелених насаджень в області.

✔ Вінниця

Пішов начальник у фермери

У Хмільницькому районі Вінницької області вакантною залишилася посада начальника управління сільського господарства і продовольства. Василь Лелик, який обіймав її, подався у фермери. Досвідчений господарник з 20-річним стажем керівної роботи дещо здивував колег, бо зробив це добровільно. Він так пояснив свій крок: нині важливіше не портфель носити, а діло робити.

Такою конкретною справою стане створення фермерського господарства у селі Червона Володимирівка, де Лелик планує відродити тваринництво — «заселити» чотири порожніх приміщення поголів'ям корів, свиней і овець. Може, ще вдасться розвести водоплавну птицю та створити пасіку. Це залежатиме від того, як фермера підтримають селяни. До речі, більш як 200 з них уже довірили йому свої земельні паї.

✔ Миколаїв

На зовнішній ринок — зі спільним проектом

Успішно пройшла випробування й введена в експлуатацію спільна україно-чеська турбокомпресорна установка. Її вперше змонтували на підземному родовищі природного газу в місті Штернберк. Турбіну для неї виготовило миколаївське науково-виробниче підприємство «Машпроект», а нагнітач — фірма «Прагаенерго». Свій спільний витвір українські й чеські машинобудівники вирішили запропонувати транспортувальникам газу інших країн.

✔ Фотофакт

У столичному пологовому будинку № 6 відкрито Центр здоров'я жінки — результат партнерства між лікувальними установами США та України.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Туризм — справа прибуткова. Якщо вона розвинена

Цими днями працівники туристичних організацій святкуватимуть 70-річчя з дня створення ВАТ «Інтурист». Своїми спогадами про післявоєнний період розвитку туризму в Україні ділиться Вадим Олександрович КРИВОРУЧЕНКО, який пропрацював у цій галузі понад 40 років.

— Зайве казати, що «залізна завіса» деякий час стримувала міжнародний туризм у колишньому Союзі. Але вже з середини 50-х років розпочалися поїздки наших туристів за кордон. Це були морські круїзи навколо Європи, по Середземному морю, до Центральної Африки і Єгипту. А от до нас їхало не дуже багато іноземних туристів, бо в країні не було належної матеріальної бази. Лише у 60—70-х роках «Інтурист» розпочав будівництво готелів, мотелів на відомих туристичних маршрутах.

Мені запам'яталася участь у першій конференції ООН з іноземного туризму, яка відбулася в Римі у 1963 році. В ній взяли участь делегації з 85 країн світу. В тому числі й українська делегація, яку було доручено очолювати мені. Увага до конференції була дуже великою. Навіть Папа Римський Павло VI дав аудієнцію всім її учасникам. Після неї і в СРСР зрозуміли, які великі гроші можна заробляти на красотах природи, звіріннях мистецтва і архітектури. В Україні з'явилося кілька сучасних готелів, було облаштовано контрольно-пропускні пункти на кордонах. І вже в 80-х роках київське об'єднання «Інтуристу» могло щоденно приймати від 3000 до 5000 туристів. Їх наплив був такий, що власних готелів не вистачало і ми їх частково розміщували в комунальних. Завдяки зв'язкам із закордонними турфірмами, високому професійному рівню людей, які працювали в «Інтуристі», ця організація мала великий авторитет на світовому туристичному ринку.

Тому можу стверджувати, що іноземний туризм у незалежній Україні з'явився не на порожньому місці. Правда, він нині переживає не кращі часи, бо економічна криза, зубожіння населення призвели до згортання активного туризму. А створення в країні майже 3000 турфірм не сприяло розквіту галузі, бо вони не мають матеріальної бази і, по суті, є тільки посередниками між нашими туристами і закордонними турфірмами. Ось чому виїзний туризм переважає економічно вигідний для держави в'їзний. Тобто Україна втрачає багато від цього.

Я дуже зрадів, коли в нас у 1992 році було створено Держкомітет з туризму, а Верховна Рада прийняла Закон «Про туризм». Це вже ознаки переходу туризму на цивілізований шлях. Добре, що в 1997 році Кабмін затвердив державну програму розвитку туризму в країні. Усі ці організаційні заходи мають вивести Україну на новий етап розвитку міжнародного туризму, який, як відомо, постійно поповнює казну багатьох держав валютою.

29 відер на одну голову. Хто менше?

Альтернатива

Економічна криза має один незаперечний плюс. Вона вчить думати, змушує шукати виходу і сумніватися у відповідях навіть на класичні арифметичні задачі «про трубу «А» і трубу «Б». Чи насправді споживаємо стільки води і тепла, скільки виставляють нам комунальники у своїх рахунках? Чи не обдурюють вони нас, а ми — себе і державу?

За розцінками, які існують у Луцьку, сім'я з чотирьох осіб витрачає на місяць 19 гривень 60 копійок за гарячу і 10 гривень — за холодну воду. Згідно з таким розрахунком виходить, що кожен член сім'ї вихлюпує на себе за добу 29 десятилітрових відер води (!). Те саме і з теплом. При тарифі 50 копійок за квадратний метр загальної площі лучани платять за опалення в середньому 30 гривень на місяць. Комунальники самі порахували, скільки калорій залишає у будинку вода, яка, за їхніми розрахунками, на вході начебто має 130—150, а на виході — 75 градусів.

Дурять нашого брата. Адже в Луцьку, у ВАТ «Електротермометрія», давно налагоджено виробництво водо- і теплолічильників, здатних впорядкувати облік енергозатрат. На жаль, ніхто не поспішає встановлювати ці прилади. Пільги, житлові субсидії поки що влаштовують людей, які помалу звикають до своєї малозабезпеченості. Термін виконання обласної програми з поетапного оснащення житлового фонду засобами обліку і регулювання споживання води та теплової енергії продовжено до 2002 року.

Цьогоріч лічильники буде встановлено в 400 багатоквартирних будинках. Тим часом виробництво приладів обліку у ВАТ «Електротермометрія» поставлене на широкий потік.

Михайло СВІТЛІКОВСЬКИЙ.

Луцьк.

Спорт

Чутки про непереможність «Чорноморця» — перебільшення

Першість України. Перша ліга. 23-й тур: «Торпедо» — «Чорноморець» — 2:0. 8000. Приходько, 21 з пенальті, Зубченко, 59. «Шахтар-2» — «Металург» — 3:1. 1000. Матвєєв, 19, Данченко, 47, 63 — Ковальчук, 77. «Десна» — «Буковина» — 1:1. 3000. Панченко, 33 —Шпірнов, 75 з пенальті, «Динамо-2» — «Поділля» —1:1. 100. Кардаш, 32 — Хома, 62. «Сталь» — «Волинь» —2:1. 4000. Ареф'єв, 68, Плотников, 75 — Андрющенко («Сталь») у власні ворота. «Полісся» — «Явір-Суми» —2:0. 3500. Червоний, 55, Оберемченко, 57. ФК «Вінниця» — «Нафтовик» — 2:0. 4000. Василів, 39, 46. ЦСКА-2 — «Поліграфтехніка» — 0:0. 500. ФК «Черкаси» — «Кремінь» — 0:1. 4000. Сьомка, 22.

Такого напливу глядачів торпедівський стадіон у Запоріжжі не знав давно. Інтерес до двобою лідерів підігрівався ще й заявами керівництва одеської команди про те, що навіть внічию «Чорноморець» не дозволить собі зіграти. «Торпедо» теж не збиралося втрачати очки. Тим більше на своєму полі. Треба зазначити, що торпедівці не розчарували своїх прихильників у цьому видовищному й відповідальному поєдинку. Вони «відрізали» Голоколосова-молодшого від гравців середньої ланки, залишивши його на голодному пайку. А самі в нападі зіграли чудово, примусивши досвідчених захисників одеситів часто помилятися. На 21-й хвилині суддя Сергій Татулян (Київ) призначив пенальті у ворота «Чорноморця». У другому таймі Зубченко забив ще один гол, а потім господарі перевели гру у спокійніше русло й утримали переможний рахунок.

Але справжнім сюрпризом став рахунок у Черкасах. Місцевий клуб несподівано програв аутсайдерові — 0:1. Щоправда, несподіванкою це можна вважати умовно. Ми вже писали, що за складом «Кремінь» сильніший за будь-який клуб ліги. А якщо врахувати, що керує «Кременем» колишній наставник черкащан Семен Осиновський, який добре знає їхні слабкі місця, то й особливо дивуватися нема чому. Осиновський переграв свого колегу Володимира Мунтяна ще до гри, обравши правильну тактику й настроївши хлопців на перемогу. Переконаний: це не останній сюрприз «Кременя», який не бажає засиджуватися в аутсайдерах.

Добре зіграли проти динамівців футболісти «Поділля», які після гола Кардаша не знітилися і зрівняли рахунок. Нічия в матчі з лідером свідчить про великий потенціал команди.

Отже, «Торпедо» значно зміцнило своє турнірне становище — 55 очок. За ним ідуть: «Динамо-2» — 50, «Шахтар-2» — 40, «Чорноморець» і ФК «Черкаси» — по 39, ФК «Вінниця» і «Нафтовик» — по 37, «Поліграфтехніка» і ФК «Львів» — по 34, «Волинь» і «Сталь» — по 30, «Полісся» — 27, ЦСКА-2 — 24, «Металург», «Поділля» і «Явір-Суми» — по 23, «Десна» — 18, «Кремінь» і «Буковина» — по 16.

Матчі 24-го туру відбудуться 16 квітня, а зустріч «Динамо-2» — «Буковина» перенесено на 15 квітня.

«Закарпаття»: лідерством не поступаємося

Першість України. Друга ліга. 17-й тур. Група «А»: ФК «Калуш» — «Закарпаття» — 0:3, «Борисфен» — «Динамо-3» — 0:0, «Карпати-2» — «Папірник» — 0:0, «Верес» — «Газовик» — 0:2, «Нафтовик» — «Цементник-Хорда» — 0:0, «Система-Борекс» — «Галичина» — 0:0. Лідирує «Закарпаття» — 43 очки.

Група «Б»: «Кривбас-2» — «Портовик» — 2:0, «Титан» — СК «Одеса» — 2:0, «Віктор» — «Торпедо» — 0:0, «Олімпія» ФК АЕС» — «Рігонда» — 1:0, «Гірник-спорт» — «Зірка-2» — 2:1, «Кристал» — «Чорноморець» —2:1. Лідирує СК «Одеса» — 48 очок.

Група «В»: «Металург-2» (Запоріжжя) — «Ворскла-2» —1:3, «Оболонь-ППО» — ФК «Миргород» 1:0, «Оскіл» — «Дніпро-2» — 1:2, «Електрон» — «Шахтар» (Горлівка) — 1:0, «Авангард» — «Зоря» — 0:2. Лідирує «Оболонь ППО» — 47 очок.

Не щастить «Баварії»

Мюнхенська «Баварія» в матчі 25-го туру чемпіонату бундесліги зустрілася з чемпіоном Німеччини — «Кайзерслаутерном» — на його полі. Рахунок на 5-й хвилині відкрили баварці — легіонер з Ірану Алі Даеї. Але ще в першому таймі господарі (Андреас Бук та Юрген Ріше) забили два м'ячі у ворота Олівера Кана. «Кайзерслаутерн» переміг 2:1. Наступний матч баварці проведуть у суботу проти «Айнтрахта» з Франкфурта-на-Майні.

Редактор номера Олександр БІЛИК.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 197963.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311068.
1 2 3 4 5 6   8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України